EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 300, Mart 2016

EKİM 300. sayıda!..

28 yılın soluğu!

1987 yılı Ekim ayında yayın yaşamına aylık olarak başlayan *Ekim*, Ocak 1993 tarihinden itibaren 15 günlük periyoda geçti. Bunu TKİP Kuruluş Kongresi ön hazırlık çalışmalarının başladığı tarih olan Temmuz 1998 yılına kadar, yaklaşık 6 yıl boyunca sürdürdü ve bu tarihten itibaren yeniden aylık periyoda döndü. Bu ilk 11 yıllık dönem içinde *Ekim*'in yayını tek bir sayı bile aksamaksızın kesintisiz olarak sürdü.

TKİP Kuruluş Kongresi'nin ardından "TKİP Merkez Yayın Organı" sıfatı kazanan *Ekim*'in yayın yaşamındaki güçlükleri de bunun ardından başladı. Kuruluş Kongresi'ni izleyen aylarda partinin peş peşe aldığı darbeler ve bunun sonucu olarak karşılaştığı ciddi sorunlar, kaçınılmaz bir biçimde *Ekim*'in yayın yaşamına da yansıdı. Yıllar boyunca yayın periyodu düzensizleşmeye ve yayın işlevi zayıflamaya başladı. 2007'den itibaren partinin toparlanmasına ve yeni bir gelişme çizgisine oturmasına bağlı olarak, *Ekim*'in yayın işlevindeki zayıflama önemli ölçüde giderilmiş olsa da aynı başarı yayın periyodu üzerinden gösterilemedi.

Buna rağmen 28 yıl boyunca yaşamını sürdüren ve bugün 300. sayıya ulaşan illegal devrimci bir yayın organı ile karşı karşıyayız *Ekim* şahsında. Bu, ortalama olarak neredeyse her ay bir sayı anlamına gelmektedir. Tasfiyeciliğin ve devrimci örgütten kaçışın genel bir hal aldığı bir tarih kesitinde, illegal bir yayın organı için bu büyük bir başarı demektir. Sol hareketimizin son otuz yıllık tarihinde *Ekim* bu açıdan tektir ve benzersiz bir yayın organı örneğidir.

Fakat *Ekim*'in benzersizliği hiç de devrimci bir partinin illegal yayın organı olarak 28 yıllık bir soluğa ulaşmasından gelmemektedir. Kuşkusuz *Ekim* halen sürmekte olan ve TKİP V. Kongresi kararları çerçevesinde bundan böyle her açıdan daha da güçlendirilecek olan bu soluğu TKİP'ye borçludur. Fakat tersinden de, TKİP bugünkü tüm varlığını *Ekim*'e borçludur ve onun asıl benzersizliği bu noktadadır.

Yenilgi dönemiyle bir hesaplaşma, bu çerçevede bir ayrışma ve yeniden saflaşma yılı olan 1987'de, geleneksel sol hareketten köklü bir kopuş yaşayan bir avuç devrimcinin elinde, ulaştıkları açıklıklarla oluşturdukları ideolojik çizgiden başka hiçbir şey yoktu. Bu çizgiyle ve onun taşıyıcısı olacak *Ekim*'le yola çıkıldı. EKİM, hem yeni çıkışın ve hem de onun taşıyıcısı olacak olan yayın organının ortak adıydı. Denebilir ki başlangıçta ikisi birbirine özdeşti. Yeni çizgiyi işlemek, yaygınlaştırmak, böylece kazanılan ilk güçlerle illegal temellere dayalı bir örgütü adım adım inşa etmek, bunu bütünsel bir parti

inşa süreci olarak geliştirip güçlendirmek, tüm bu başarılarda yayın organı olarak *Ekim*'in tayin edici önemde bir rolü vardı. *Ekim*'le yola çıkılmış, böylece ilk adımda illegal temellere dayalı bir örgüt ve ardından bütünsel bir devrimci parti inşa edilmiştir.

Bizzat bu başarının kendisi, *Ekim*'in tanımlanan türden rolünün de artık geride kaldığı anlamına gelmektedir. Partimizin resmi kuruluşu, denebilir ki *Ekim*'in kurucu misyonunun sona erdiğinin de resmi ilanıdır. Fakat bu, onun parti yaşamımızda tuttuğu kendine özgü yerin, yerine getirdiği işlevin önemini hiçbir biçimde ortadan kaldırmamıştır. *Ekim*, TKİP Merkez Yayın Organı'dır, demek oluyor ki, merkezi önderliğin dolaysız baş kürsüsüdür. Onun yayın periyodu ya da işlevi bakımdan yaşadığı her zaaf ya da zayıflama, merkezi önderlik misyonundaki zayıflamanın en dolaysız bir göstergesidir. Nitekim son olarak TKİP V. Kongresi sorunu tam olarak böyle değerlendirmiştir.

EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN! Sayı:1, Ekim 1987

Yeni Ekimler için

"Dünya ihtilalinin gelecekteki seyrinde Türkiye proletaryası gerçekten bir mevki işgal edecektir."
M.SUPHİ

Önümüzdeki ay Ekim Sosyalist Devriminin yıldönümü kutlanacak. İnsanlık, proletaryanın kapitalist sermaye cephesine bu ilk büyük ve muzaffer saldırısından bu yana tam 70 yılı geride bırakıtı. Yazık ki, bu 70 yıl, Ekim çığırının, Sovyetler Birliği ve bir dizi diğer ülkede gerçekleştirdiği maddi kazanımların kaybedilişine de tanık oldu. Proletaryanın yüzyılın ilk yarısını kapsayan bu büyük saldırı dalgasının kazanımları, büyük ölçüde yok edildi.

Fakat, Ekim yaşadı; Ekim davası yaşıyor. Ekim'in açtığı çığır, can verdiği idealler yaşıyor. Ekim Sosyalist Devrimi, insanlık tarihinde yeni bir çağı, proleter devrimleri çağını açmıştı; bu çağın temel davası, proletarya devrimi ve sosyalizm davası yaşıyor.

Ekim'in ülkesi Sovyetler Birliği ve bir dizi diğer ülkede sosyalist gelişmenin kesintiye uğraması ve kapitalizmin restorasyonu ile, Dünya Komünist ve İşçi Hareketinin ağır bir tahribata uğraması, gerileyip zayıflaması, kapitalizme geçici ve nispi olarak neden sıdırmış ama, onu ne derin çelişkilerinden ne de ancak sosyalizm ile çözülebilecek ölümün sorunlarından kurtarabilmiştir.

Bugün de, burjuvazi, onun sınıf iktidarı ve toplumsal düzeni kapitalizm, sorunların kaynağını; işçi sınıfı, onun sınıf iktidarı ve toplumsal düzeni sosyalizm sorunların tek olanaklı çözüm alternatifini oluşturuyor. Bu nesnel tarihsel gerçek, proletaryanın sermaye düzenine karşı, kapitalist dünya cephesine karşı yeni toplumsal devrim dalgalarını kaçınılmaz kılmaktadır. Dünya kapitalizminin bugünkü sorunları, bir dizi ülkedeki sert sınıf çatışmaları, yeni bir yüzyıla geçişe hazırlanan dünyamızı yeni Ekimlere hazırlamaktadır.

*

Ekim Devriminden 70 yıl sonra, bugün, kapitalist-revizyonist dünyanın yaşadığı çok yönlü sorunlar ve çalkantılar içinde, Türkiye, ayrı ve özel bir yere sahip ülkelerden biridir. Türkiye, burjuvazinin çözüm olanağı ve gücünden yoksun olduğu köklü iktisadi, sosyal, siyasal ve kültürel sorunlarla yüzyüze. Bu özellikleriyle O, yeni Ekimlere gebe ülkelerin ön sıralarında yer alıyor; emperyalist sermaye cephesinin en zayıf halkalarından birini oluşturuyor.

*

Siyasal özgürlük, ulusal sorun, yarı-feodal kalıntılar sorunu vb. gibi tarihsel olarak çözülmememiş bir dizi demokratik görevle yüzyüze olan bağımlı bir ülke Türkiye. Fakat O aynı zamanda; modern sınıf ilişkilerinin bir hayli geliştiği, köylülük içindeki farklılaşmanın bir hayli ilerlediği, işçi sınıfının nicel ve nitel açıdan önemli bir toplumsal güç konumuna ulaştığı, sermayenin tartışmasız üstünlüğünün ve egemenliğinin gerçekleştiği, burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülke.

Bugünün Türkiyesinde, iki temel sınıf, burjuvazi ve proletarya karşı karşıya bulunmakta ve bu iki sınıf arasındaki çelişki ve çatışma, tüm öteki çelişki ve çatışmaların odağını ve çözüm eksenini oluşturmaktadır. Zira bugünün Türkiyesi, burjuvaziyi devirmeden, sermaye iktidarını yıkmadan, uluslararası sermaye cephesini yarıp kapitalist dünyanın dışına çıkmadan, geride kalmış demokratik sorunların devrimci çözüme kavuşturulamayacağı bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Tarih-

Tasfiyeciliğe karşı mücadelede hep vurgulayageldiği gibi, devrimci partinin illegal temellere dayalı örgütsel varlığı, TKİP için ilkesel bir sorundur. Fakat içinde bulunduğumuz tarihi dönem düşünüldüğünde, illegal örgüt ve çalışmanın can alıcı önemi, genel ilkesel değerinin de ötesindedir. Köklü burjuva demokrasisi geleneğine sahip ülkelerde bile sistemli biçimde polis rejimine geçildiğine tanıklık ettiğimiz bir tarihi dönemin içindeyiz. Fakat sözkonusu olan Türkiye olunca sorun bunun da ötesindedir. Halen tepeden tırnağa militarist bir polis rejimi koşulları içindeyiz ve bu durum günden güne daha da ağırlaşmaktadır. Devrimci olmak iddiası taşıyan siyasal parti ve gruplar bir yana, düzen sınırları içindeki muhalif güçlerin bile kendilerini güvende hissedemedikleri siyasal koşullar içindeyiz.

Bütün bunlar, her koşul altında devrimci örgüt ve çalışmanın sürekliliğinin biricik güvencesi olan illegal örgüt ve araçların önemini görülmemiş ölçüde artırmaktadır. Parti olarak *Ekim*'in önemine ve işlevine aynı zamanda buradan bakıyoruz. *Ekim*'in bu alandaki rolü ve dolayısıyla önemi, parti inşa sürecindeki rolü ve öneminden hiç de daha az değildir. Her parti üyesi, her parti birimi, her parti yerel örgütü sorunu böyle kavramak ve sorumluluklarına da buradan bakmak zorundadır. Partinin bütünü için yeniden "Ekimciler" olmak zamanıdır. Her gerçek partili için, *Ekim* ile partinin devrimci örgütsel varlığı arasındaki hayati ve kopmaz bağı derinlemesine anlamak zamanıdır.

TKİP V. Kongresi'nin ortaya koyduğu açık irade üzerinden parti, tüm parti güçlerini ve örgütlerini, tüm gerçek "Ekimciler"i, *Ekim*'e her açıdan ve her alanda sahip çıkmaya çağırmaktadır.

EKİM

TKİP V. Kongresi sunumları...

Partinin sınıf çalışması, deneyimler ve sorunlar

*(**TKİP V. Kongresi**'ne sunulan **"Sınıf Çalışmasının Sorunları"** başlıklı metni, Şubat 2016 tarihli geçen sayımızda yayınlamıştık. Şimdi ise sözkonusu metni hazırlayan yoldaşın tamamlayıcı nitelikteki sözlü sunumunun kayıtlarını yayınlıyoruz. Gizliliğin gerektirdiği bazı bölümler buradaki yayında çıkarılmıştır...)*

Kongreye sınıf gündemi kapsamında sunulan yazılı metin bütünlüğü içinde temel noktaları içeriyor. Bu nedenle ben daha çok tamamlayıcı bir sunum yapmaya çalışacağım. Daha çok da metal sürecinin dersleri ve deneyimleri üzerinde durmaya çalışarak.

Sınıf çalışmasının sorunları, siyasal mücadele sahnesine çıktığımızdan beri gündemimizde hep de özel bir yer tuttu. Fakat özellikle son yıllarda, birbirini izleyen MK toplantılarının, parti kongrelerinin, parti okullarının döne döne ele alıp tartıştığı en temel gündemlerden birisi oldu. Sorun parti basınımızda her vesileyle ve çok yönlü olarak tartışıldı. Özellikle Merkez Yayın Organı üzerinden pek çok yazı kaleme alınarak ayrıntılı tartışmaların konusu haline getirildi.

Bunların hemen tümü de, temel zayıflık alanlarımızın neler olduğunu açıklıkla ortaya koyan değerlendirmeler ve tartışmalardı. Ancak bu konuda sağlanan açıklıklara ve bu açıklıklar üzerinden ortaya koyduğumuz tüm çabalara rağmen, sınıf çalışmasında hedeflediğimiz mesafeyi almakta büyük bir zorlanma yaşadık. Nitekim değerlendirmelerimizde hep bir eşiğe gelip dayanmış olduğumuzu söyledik. Ve bu eşiği, son bir yılın eylemli süreçlerindeki başarımıza rağmen, hala da aşmayı başaramadık. Yer yer zorluyoruz, belli adımlar atıyoruz, ileriye doğru hep bir mesafe alıyoruz. Ama hala da tanımladığımız eşik aşılmak üzere duruyor önümüzde.

Son yıllarda ve özellikle son birkaç yıllık süreçte aldığımız mesafe, geçmişle kıyasladığımızda elbette önemli, bunu hiçbir biçimde küçümseyemeyiz. Yaşadığımız zorlanmalar ya da başarısızlıklar ne olursa olsun, deneyim ve birikim planında oldukça anlamlı bir gelişme sağlamış durumdayız. Son birkaç yılın gösterdiği en önemli olgu budur. Bu süreçlerdeki başarılı müdahale pratiğimiz, uzun yılları bulan bu deneyimin ve birikimin ürünü olmuştur.

Ama buna rağmen, özellikle hedeflerimiz üzerinden baktığımızda, aldığımız mesafenin yetersizliği konusunda bir tartışma olduğunu sanmıyorum. Buradaki tartışmalarımızda, yeni tarihsel dönemden söz ettik, partinin gelişme süreçleri üzerine tartışmalar yapıyoruz. Gerek yeni tarihsel dönemin önümüze koyduğu görev ve sorumluluklar, gerekse de partinin gelişme süreçleri açısından, bu alandaki zayıflığımızı aşmak can alıcı bir önem taşıyor. Eğer bu zayıflığı aşamazsak, partinin gelişme süreçleri ciddi sorunlarla yüzyüze kalacaktır. Sorun bu denli önemli.

Sınıf cephesinde yaşanan son üç eylemlilik sürecinde oynadığımız rol, parti kongresine sunulmuş bulunan metinde de ortaya konulduğu gibi, partimizi sınıf cephesinde bir odak olarak öne çıkartmış olsa da, bu, sınıf çalışması alanındaki sorunlarımızın artık geride kaldığı

anlamına gelmiyor. Tersine, özellikle metal fırtınası, zayıflık ve yetersizliklerimizi bir kez daha, fakat bu kez daha sarsıcı bir biçimde yüzümüze vurdu, bütün bunları çok daha açık bir biçimde görmemizi sağladı.

"Zayıflıklarımız ve yetersizliklerimiz" denildiğinde, şunu doğru anlamak durumundayız: Tartışmalarımızı metal sürecine müdahalemiz üzerinden yapıyoruz genellikle, bu bir yanılsamaya yol açmamalıdır. Yetersizliklerimiz ve zayıflıklarımız, yalnızca metal sürecini değil, fakat partinin sınıf çalışmasının toplamını kesmektedir. Metal sürecinde sadece yansımalarını buldu, kendisini daha açık bir biçimde dışa vurmuş oldu. Tam da bu zayıflıkların kendisi, müdahalemizde belli sınırları aşamamamıza, daha ileriye taşımada zorlanmalara yolaçtı.

Biz son derece anlamlı bir inisiyatif ve pratik sergiledik metal sürecinde. Parti çalışması açısından bundan öğrenebileceğimiz çok şey var. Bununla birlikte, parti çalışmamızın genelinde bugüne kadar aşamadıklarımızın yanısıra, son metal sürecine müdahalemizde ayrıca bazı zayıflıklar yaşadık. Tartışmayı somutlayabilmek, daha anlaşılır hale getirebilmek için, bu süreçteki müdahalemizi, bu müdahalede yaşadığımız yetersizlikleri ve zaafiyetleri de tartışmak, bunları da bilince çıkarmak durumundayız.

Sınıfa dönük çalışmamızda bizi en çok zorlayan ya da zayıflıklarımıza kaynaklık eden en temel sorun alanımız, sınıfa dönük çalışma tarzımız oldu. Bunu yıllardır tartışıyoruz. Nitekim bu çerçevede parti saflarında bakış açısı planında belli bir açıklık da yaratılmış durumda. Sorun daha çok bunu pratikte aşmak planında ortaya çıkıyor. Kuşkusuz gelinen yerde, yer yer aşan örnekler de yaşanabiliyor. Geçmişle kıyaslandığında anlamlı bir yönelim var. Greif'ın dersleri ve deneyimleri ışığında, onun pratiğine uygun bir çalışmayı örmek çabası da var. Ama henüz bunları partinin geneline yayabilmiş değiliz. Ve bu çabaların ne kadar istikrarlı olacağı konusu da önemli. Zira zorlanmalar karşısında, hedeflediğimiz tarzda bir çalışmayı ilerletmede ne denli ısrar ve kararlılık göstereceğimizdir asıl önemli olan.

Geçmiş süreçlerde de bizim belli çalışma alanlarında hedeflerimize uygun çalışmayı örgütlemek noktasında anlamlı pratiklerimiz oldu. Greif Direnişi de bunun en ileri örneği olarak yaşandı. Sınıf çalışmamızda yüklenmenin ürünü anlamlı bir ileriye sıçrayıştı Greif. Ama daha sonraki sürece baktığımızda, bunu istikrarlı bir yönelim olarak genele mal edemediğimizi de gördük.

Sonuç olarak sorun bugün bizim karşımıza, bunu temelli bir yönelim haline getirebilmek, çalışmayı bu zeminde ilerletebilmek sorunu olarak çıkıyor. Biz Greif öncesinde de anlamlı çalışma deneyimleri üzerinden belli mesafeler alabilmiştik. Fakat bunlar her seferinde şu veya bu nedenle, ama temelde o istikrarlı yüklenme iradesini ortaya koyamadığımız için, sürekliliği olan bir yönelime dönüşemedi. Yer yer zorlamalarımızın ardından, biz tekrar rutinde ifadesini bulan eski çalışma tarzımıza dönmek durumunda kaldık.

Bu nedenle özellikle Greif deneyimini ve derslerini pratiğimize ışık tutacak bir tarzda yeniden yeniden el almak durumundayız. Zira Greif, ön örgütlenme süreci ve direniş pratiğiyle, yaşadığımız zorlanmaların nereden ve nasıl aşılabileceği noktasında son derece yol gösterici bir deneyim oldu.

Genel planda deneyimlerimizi irdelemek, sonuçlar çıkarmak noktasında belli bir başarısızlığımız var. Ama bu Greif için geçerli değil. Partimiz Greif'ın sınıf hareketi açısından taşıdığı önem, bu çerçevede de deneyimleri ve dersleri konusunda önemli değerlendirmeler yapmış bulunuyor. Yine de müdahalemizin üstün yanları kadar zayıflıkları üzerinde durmak hala da bir ihtiyaç. Greif'e dönük müdahalemizde, özellikle direniş sürecinde, belli yetersizlikler ve zayıflıklar yaşadık. Bu zayıflıkları gereğince tartıştık ama yazık ki parti geneline çok fazla mal edemedik. Bazı sorunların kamuoyu önünde tartışılması gerekmiyor kuşkusuz, ama çalışmamız açısından önem taşıdığı için bunu hiç değilse parti içinde yapabilmek gerekirdi.

Metal sürecine gelince. Aradan aylar geçti,

ama biz hala da bu sürecin değerlendirmesini gereğince yapabilmiş, derslerini ve deneyimlerini ortaya koyabilmiş değiliz. Konuya ilişkin bir ilk sunum burada delege yoldaşlardan biri tarafından yapılacak. Dolayısıyla şu an söylenebileceklerin belli sınırları olması kaçınılmaz olsa da, sonuçta bütün bir süreç üzerinden bize yansıyan bir tablo var. Bu tablo üzerinden müdahalemizi irdeleyebilmek durumundayız. Metal sürecine ilişkin özel sunumun ardından da zaten konuyu yeniden tartışma olanağı bulabileceğiz.

Greif'te örgütlenme ve direniş öncü devrimci müdahalenin ürünüydü. Ve bütün bir Greif sürecine devrimci müdahale çabası damgasını vurdu ve bu direnişin sonuna kadar da sürdü. Kuşkusuz zayıflıkları ve eksiklikleri vardı, ama bütün bir süreç boyunca devrimci sınıf çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket edildi, bu sayede örnek bir direniş pratiği sergilendi. Özellikle de işçilerin bilincini geliştirmek noktasında anlamlı bir çaba harcandı. Bence Greif'ın en ayırdedici yönlerinden biri buydu, devrimci müdahale çabasıydı. Devrimci öncülere sahip bir işçi direnişiydi bu, bunun temel önemde imkanlarına sahipti.

Metal direnişi ise, özellikle son derece kritik önem taşıyan başlangıç evresinde bizim politik ve pratik müdahalemizle bir itilim kazanmış olsa da, esas olarak nesnel dinamiklerin ürünü oldu. Yaşadığımız sorunlar da temelde bundan kaynaklanan sorunlar oldu. Nesnel dinamikler üzerinden patlak veren bir eylemliliğe müdahalenizin, ön hazırlıklarınızın yetersiz olduğu koşullarda, belli sınırlarla yüzyüze kalması kaçınılmazdı.

Biz bu süreçte, eylemliliğe bir ilk itilim kazandırmada ve ardından da isabetli tutumlarla yaymada gerçekten çok önemli bir rol oynadık. Bu gerçeği hiçbir biçimde karartmadan, bu sürece müdahalede yaşadığımız yetersizlik ve zayıflıkları da çok yönlü olarak irdelemek ve parti saflarını bu konuda eğitmek durumundayız. Bunu yapmak, çalışmamızın önünü açabilmek bakımından önem taşıyor. Zira metal süreci, sınıfa müdahaledeki zayıflıklarımızı görebilmek bakımından çok anlamlı bir eğitim malzemesi sunmaktadır.

Metal sürecine müdahalede en temel zayıflık alanımız neydi? Herşeyden önce Greif gibi fabrika zemininde örgütlü mevzilere sahip değildik. Bunun da bir parçası olarak bu hareketlilik devrimci öncü işçilerden de yoksundu. Dolayısıyla ciddi bir zayıflıkla yüzyüzeydi. Yanı sıra kendi güç ve olanaklarımız da oldukça sınırlıydı. Bütün bu olumsuz koşullara rağmen böyle bir direnişe politik önderlik ve pratik inisiyatif planında yine de anlamlı bir müdahalede bulunabildik.

Elbette yıllardır metal sektörüne yönelik bir çalışmamız, fabrikalara dönük müdahalelerimiz, işçi ilişkilerimiz vardı; ama stratejik fabrikalarda derinleşen bir çalışmaya dayalı mevziler yaratamamış olmamız, bütün bir sürece müdahalemize damgasını vurdu, daha doğrusu, bu müdahalenin kaçınılmaz sınırlarını gösterdi. (...)

Dolayısıyla, metal sürecine müdahalemizi değerlendirirken bütün bunları gözönüne almak, ama beraberinde sergilediğimiz zayıflıkların ve zaafların altını kalınca çizmek, böylece sınıf çalışmamız için yol gösterici bir deneyim olarak değerlendirmek durumundayız.

Sürece bakıldığında, en temel sorunun devrimci politik müdahale alanında yaşandığı görülüyor. Kuşkusuz bu sadece metal sürecine ilişkin bir zayıflık değildir, her dönem tartıştığımız sorunlardan biridir. Nitekim üç yıl önceki IV. Parti Kongresi'nde de bu sorun gündeme gelmiş, sınıfın geriliğinin politik müdahalemizi geriye çektiğini, yer yer ekonomizme düşme belirtileri sayılabilecek zayıflıklar yaşanabildiğini saptamıştık. IV. Parti Kongresi bu eğilimleri eleştirmiş, ortaya açık ve net bir bakış koymuş, devrimci politik müdahalenin sınıf çalışmamızın belirleyici ana ekseni olduğunun altını çizmişti.

Hiç değilse yansıyan tablo üzerinden baktığımızda, metal sürecinde bu açıdan çok belirgin zayıflıklar yaşandığını görüyoruz. Birlik sayfasının durumu bunun özellikle göze çarpan örneklerinden biri oldu. Metal eylemliliklerine müdahalede bu sayfanın

kendi yönünden çok önemli bir rol oynadığını biliyoruz. Hareketin somut seyrine yön vermede ve yayılmasında önemli bir rol üstlenen bu sayfa, yazık ki aynı başarıyı devrimci müdahale planında gösteremedi. Bu doğrultuda etkili bir araç olarak kullanılamadı.

Bunun bir bakış açısı zaafiyetinden değil, fakat sürecin yoğun ve hızlı akışından doğan bir sonuç olduğu söyleniyor. Evet, yoğun bir süreçti, dahası güç ve olanaklarımız oldukça sınırlıydı, o hengamenin içinde bazı şeyleri yapmak zor olabilirdi, bunu anlamak mümkün. Ama sorunun salt bundan kaynaklandığını düşünemeyiz. Bunun ötesinde, özellikle metal işçilerinden yansıyan gerilik, açık ki devrimci politik müdahale planında bir tutukluğa, geri bir duruşa yolaçtı. Metal işçileri ne Tekel işçilerine, ne de direniş sürecindeki Greif işçilerine benziyorlardı. Sınıf bilincinin geriliği, örgütlenmesinin geriliği, gerici düzen ideolojileriyle o çok yönlü kuşatılmışlık, belli ki tüm bunlar bu tutukluğu besleyen bir basınç yarattı. Bizim müdahalelerimizle hız kazanan bir süreç var, bunu daha da ileriye taşımak istiyoruz, buradan gelen sorumluluklarımız var. İşte bunu yapabilmek, bu sorumluluğu koruyabilmek adına, sözkonusu geri bilinçle çok fazla karşı karşıya gelmemeye çalışıldığını görüyoruz. Çok zorunlu durumlar dışında bunun üzerine gidilmekten geri duruldu, bu yeterince açık. Süreç boyunca toplamda yansıyan bu idi.

Sonuçta sürece devrimci politik müdahale belirgin biçimde zayıf kaldı. Birlik sayfası metal işçilerinin geri bilincinin sürekli olarak yankılandığı bir platform haline geldi. Elbette bu kendi başına bir sorun değil, sonuçta sınıfın verili gerçeği bu. Ama biz bunu bu sınırlarda bırakmamalı, bu geriliğe etkin bir biçimde müdahale ederek mümkün mertebe dengeleyebilmeliydik. Belki o ilk dönemin yoğunlukları içinde yeterince yapılamayabilirdi, fakat daha sonraki süreçlerde mutlaka yapılabilmeliydi. Oysa daha sonrasında da aynı zayıflığın sürdüğünü görüyoruz.

Sorun salt Birlik sayfasının bu açıdan etkili bir biçimde kullanılmamasıyla da sınırlı değil. (...) Sonuçta, Birlik sayfasının "devrimci müdahale" açısından etkili bir şekilde kullanılamadığı, diğer müdahale araçlarının devreye sokulamadığı bir tablo var. Bunlar yapılabilirdi, "yoğunluklar" hiçbir biçimde bunun önünde bir engel değildi.

Birlik sayfasının ötesinde zayıflıkların yansıdığı başka alanlar da var. Pratik süreçlerde dışa vuran zayıflıklar bunlar. İşçilerin geriliğini gözetmek adına müdahalelerimize sınırlar konulduğunu biliyoruz. Daha ilk adımda başladı bu türden hatalı eğilimler. Bursa'da Kent Meydanı'nda bir eylem gerçekleştirildi. Bu eylem öncesinde, Birlik adına yapılmaması gereken bir açıklama yapıldı. Hiçbir pankart açılmayacak denildi! İşçiler böyle bir geri eğilim taşıyabilirler, hiçbir pankartın açılmasını istemeyebilirler. Ama Birlik bu geri tutumun sözcüsü olamaz, gerekçesi ne olursa olsun, altında Birliğin imzası olan böyle bir açıklamayı yapamaz, yapmamalıydı. Nitekim bu tutum daha sonrasında eylemliliklerin dayanışmaya kapatılması biçiminde sürdü. Eylemlerin dayanışmaya kapatılması, bizim devrimci müdahalenize de kapatılması anlamına geliyor. Bunu görebilmeli, buna daha en başından gereken tutum alınmalıydı.

Greif'taki işçiler de geri bilinçli işçilerdi, şovenizmin, dinsel gerici ideolojinin etkisi altındaki işçilerdi. Onlar da fabrikada işgal süreci başladığında, direnişi dayanışmaya kapatmak istediler, fabrikaya kimseyi almayalım dediler. Ama öncü işçilerin varlığı, onların kararlı tutumları, işçileri ikna etmeleri sayesinde bu aşıldı. Elbette metalde bu türden devrimci öncü işçiler yoktu, müdahalemiz belli sınırlara çarpıyordu. Bu açıdan farklılık ortada olsa da, biz bu noktada çok daha kararlı bir tutum almalı, sürekli biçimde üzerine gidebilmeliydik. Oysa zaman zaman böyle yapmamalısınız diyen zayıf açıklamaların ötesine geçemedik.

Bu tutum aslında Kent Meydan'ındaki tutumun bir uzantısıydı. Bilinç çok geri, şu an çok fazla yapılabilecek bir şey yok anlayışı kendini gösterebildi. Ama burada sorun, sizin müdahalenizin o an ne kadar sonuç vereceği değil ki. Bu müdahale hiç değilse Birlik

sayfası üzerinden sürekli ve güçlü bir biçimde yapılabilmeli ki, işçilerin hiç değilse nispeten ileri kesimlerinin zihninde giderek soru işaretleri yaratılabilsin.

Son derece önemli bir başka zayıflık alanı, fabrikayı terketmeme eylemlerinde polis denetiminin kabullenilmesiydi. Yine geri bilincin ürünü bir zayıflıktı bu. Ön hazırlık süreçleri üzerinden müdahalemizin yetersizliği koşullarında bu konuda da yapabileceğimiz çok şey olmayabilir ama biz bunu da sürekli ve sistemli bir biçimde işlemek durumundaydık. Bir direnişi sakatlayan, geri bilincin aşılmasını güçleştiren, "mücadele içinde eğitim"i zaafa uğratan, bu açıdan önemli sonuçları olan bu kabullenişin üzerine kararlılıkla gidilebilmeliydi. Nitekim bazı işçiler, facebook sayfaları üzerinden yaptıkları tartışmalarda, bunun yarattığı olumsuz sonuçları bizzat kendileri anlatıyorlar ve bunu açıkça eleştiriyorlar. Sonuçları eylemi belirgin biçimde zaafa uğratan bu geriliğe cepheden ve çok güçlü bir biçimde vurulabilmeliydi. Birlik sayfası üzerinden, Birlik bülteni üzerinden, bildiriler vb. üzerinden bu yapılabilmeliydi. Müdahale tam da bu alanlar üzerinden yapılabilmeli ve işçilerin bilincine seslenmenin her türlü aracı bu doğrultuda kullanılabilmeliydi. Bu konudaki zayıflık, işçilerin geri bilincinin yarattığı baskılanmadan çok bağımsız değil.

Bir başka zayıflık ise şu oldu: İşçiler tarafından hedef tahtası haline getirilen, Türk Metal sendikasıydı. Kapitalist patronlar geri planda kaldılar. Hatta yer yer kimi fabrikalarda bu geri bilincin yansımaları rahatsız edici boyutlara da vardı. Bu elbette bizi aşan bir durumdu, işçilerin verili gerçekliğiydi. Ama tam da bundan dolayı, özellikle ve öncelikle bunun üzerine gidilmeliydi. Bu da gereğince yapılamadı. Birlik temsilcisiyle yapılan röportajlarda, işçiler ilk adım olarak Türk Metal'e yöneldiler, sonraki hedef metal patronları olacaktı gibisinden, geri bilincin de etkisiyle biraz "aşamalı bilinçlenme" teorisini akla getirebilecek vurgular var. Yani "önce Türk Metal, sonra MESS"! Kuşkusuz bu kaba bir tarzda yapılmadı, ama burada da belli belirsiz bir biçimde bir bakış açısı zayıflığı kendini hissettirdi.

Bir işçi eylemliliğine müdahalede, bu en geri bir işçi eylemi olabilir, bir fabrikada ücret zammı için eylem olabilir ya da bir yemek boykotu olabilir, vb., sonuçta siz işçilere seslenirken, düzen ve devlet gerçekliğini, hele de sermaye ve sınıflar gerçekliğini, elbette uygun bir dil ve üslupla, ama kesin olarak sürekli bir biçimde işlemek zorundasınız. Devrimci müdahale budur, bir eylemliliğe politik müdahale budur. Hedefimiz her durumda sınıf hareketinin devrimci gelişiminde mesafe alabilmektir. Her çabayı buna yöneltmektir, her eylemden, her fırsattan bu doğrultuda yararlanabilmektir. Metal sürecinin toplamında bu açıdan yazık ki çok tutuk kalındı ve önemli zayıflıklar sergilendi.

Bu aynı konuda açıklayıcı bir ORS örneği var. ORS, kararlılığıyla ve soluğuyla gerçekten dikkat çeken bir direnişti. Yakın zamana kadar da süren bir direniş oldu. Ama direniş süreci boyunca ORS işçileri, Birlik sayfası üzerinden, günlerce patrona seslenip durdular. Öyle ki, patrona bir yalvarmadıkları kaldı. Fabrikada muhatap oldukları bir yönetici var, hep o yönetici hedef tahtası haline getirildi. Eğer o yönetici giderse, patronun karlarını nasıl da katlayacakları konusunda sözler bile verdiler. Geri bilincin son derece çarpıcı bir örneğiydi bu davranışlar.

Bu çerçevede şunu söylemek gerekir. Eğer siz bu sayfayı işçilerin bir kürsüsü haline getirmişseniz, onlara söyleyecek sözünüz de mutlaka olmalı! Kuşkusuz direnişi yücelteceğiz; ama bunu yaparken söylenmesi gerekenleri söylemiyorsak, işçilerin bilincine seslenmek diye bir sorunumuz yok demektir!

Devrimci müdahale, sınıfın bilincini geliştirmeyi hedefleyen müdahaledir, sınıfa bilinç taşımaktır. Bunun en etkili bir şekilde yapılabileceği süreçler de, tam da bu türden eylemsel süreçlerdir. Bu müdahalenin imkanlarını yakaladığınızda, sürekli ve sistemli bir biçimde bunu yapabilmek durumundasınız, bilinç ne denli geri olursa olsun, bundan hiçbir biçimde kaçınamazsınız. Vurgulanması, altı

kalınca çizilmesi gereken, temel noktalardan biridir bu.

Sınıf hareketi cephesinde en temel zayıflık alanının ne olduğu konusunda yeterli bir açıklığımız var. Kolluk güçleri başta olmak üzere devlet kurumları, sermaye sınıfı, kurulu düzen, sınıf mücadelesi vb., tüm bu konularda son derece geri bir bilinç egemen işçilere. Ama eğer biz sınıf mücadelesini geliştirmede mesafe almak istiyorsak, bu geri bilince güçlü bir biçimde vurmak zorundayız. Denilebilir ki, öylesine bir gerilikle yüzyüzeyiz ki, "devrimci müdahale" gidip bir duvara çarpıyor! "Duvara çarpıyor" olsa bile, hiçbir biçimde bunu yapmaktan geri duramayız. Mutlak bir biçimde, sadece eylemlilik süreçlerinde de değil, gündelik siyasal çalışmamızın her anında da bunu yapabilmek zorundayız. Bunu yapmadığımızda, temel misyonumuzu yerine getirmiyoruz demektir.

Kuşkusuz işçiler temelde ancak mücadele süreçleri üzerinden eğitilebilirler. Bu nedenle de öncelikle işçilerin eylemini geliştirmek, onları mücadele süreçlerine çekmek, propaganda ve ajitasyonumuzun içeriğini de bu çerçevede oluşturmak gerekir. Yani devrime, sosyalizme ilişkin genel ve soyut bir propaganda ve ajitasyon değil, sınıfı harekete geçirmeyi hedefleyen bir propaganda ve ajitasyon! Zira işçiler ancak fiili mücadeleler içerisinde edindikleri özdeneyimler üzerinden eğitilebilirler. Bunlar çok iyi bilinen gerçekler.

Ama bu temel önemde gerçekler, temel önemde bir başka gerçeği de hiçbir biçimde unutturmamalı: İşçiler eyleme çekildiklerinde ya da kendiliğinden eyleme geçtiklerinde, bu kendiliğinden sınırlar içerisinde kaldıkları sürece, bu süreç onların eğitiminde/bilinçlenmesinde son derece sınırlı bir rol oynuyor. İşçi hareketinin yıllardır yaşadığı kısır döngünün gerisinde bu var. İşçiler yıllardır hareketlilik içindeler. Sendikal örgütlenmedir, işten atılmadır, düşük ücretlerdir, ücretlerin ödenmemesidir, vb... Bu zeminde eylemlilikler yıllardır yaşanıyor. Ayrıca işçi hareketi dönemsel çıkışlar, hareketin önünün açılabileceği beklentisi yaratan eylemlilikler yaşadı. Ama bunlar sınıfın eğitiminde, dolayısıyla sınıf hareketini ileriye taşımada esaslı bir rol oynayamadı. Çünkü kendiliğinden bilincin sınırları çok fazla aşılamadı. Bunun içindir ki, bu her seferinde işçilerde, sonuç alamamanın getirdiği bir moral kırılmaya, geri çekilmeye vb.'ne yol açtı.

Evet, sınıfın bilinci eylemli süreçler içerisinde geliştirilebilir, sınıfın kendi özdeneyimleri üzerinden bu başarılabilir ama sınıfın eylemli süreçlerde edindiği o dar sınırlı bilinç üzerinden alınabilen mesafe de ortadadır. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira kendiliğinden edinilen bilincin dar sınırlarını kırmak, eylemin derslerini ve deneyimlerini bilince çıkarmak, devrimci öncü müdahalenin bir ürünü olabilir ancak. Tam da bundan dolayıdır ki, o eylemlilik sürecine eşlik etmesi gereken "devrimci müdahale", çok büyük bir önem taşımaktadır. Bunu yapmadığınız, yapamadığınız sürece, bu türden bir müdahaleyle sınıfın eylem içinde öne çıkan öncülerini eğitmeyi başaramadığınız sürece, sınıf hareketi de gelecekteki mücadeleleri ileriye taşıyacak deneyim ve birikimden yoksun kalacaktır.

Önemli olan işçilerin bir mücadele sürecine girmeleridir; bu süreç onları eğitecek, kaçınılmaz biçimde ileriye çekecektir, diye düşünülebiliyor. Ama yazık ki bu hiç de öyle kendiliğinden olmuyor, olamaz da. Özellikle de bugün, sınıf hareketinin bugünkü verili durumunda. Bugünün koşullarında bu ancak devrimci öncünün bilinçli ve yöntemli müdahaleleriyle başarılabilir.

Nitekim metal sürecinin ürünü bağımsız sendika gerçeği üzerinden yansıyanlara bakıldığında, bunun böyle olduğu bütün açıklığı ile görülebilir. Burada bir araya gelenler güya geride kalan sürecin öncüleri, ama aynı zamanda sürecin tüm geriliklerinin de temsilcileri! Onlardan yansıyanlara baktığımızda kendiliğinden sürecin onlara pek de bir şey katamadığını tüm açıklığı ile görebiliyoruz. Metal sürecinden çıkarılması gereken en önemli derslerden biri tam da budur.

Sonuç olarak şu söylenebilir: Sınıf hareketinin verili geriliği, bizim politik

müdahalemizin içeriğini şu veya bu düzeyde etkiliyor. Gerek genelde sınıf çalışmamız, gerekse de metal sürecinde yansıyanlar açısından bunu görebilmek ve gereken müdahaleyi yapabilmek durumundayız. Sorun hiçbir biçimde, bizim müdahalemizin o gün için hangi sonuçları yaratacağı değildir. Çok geri bir bilincin duvarına çarpabiliriz, ama hiçbir biçimde söylenmesi gerekenleri tok ve güçlü bir biçimde söylemekten geri durmamalıyız. Sorun, ne söyleyeceğimiz değil nasıl söyleyeceğimiz sorunudur. Sınıflar gerçeği üzerinden ve sınıfın diliyle gidebilmek sorunudur,

Devrimci propaganda ya da sınıf hareketine devrimci politik müdahale, kapitalizmin ürettiği kötülükleri ya da sendika bürokratlarını ihanetini vb.'ini sergilemenin ötesine geçebilmelidir. İşçilere kapitalist düzen, sermaye devleti, sınıflar ve sınıf mücadelesi vb. gerçeklikleri her vesileyle anlatabilmek durumundayız. Bu bizim gündelik faaliyetimizin temel ekseni olabilmelidir. Gündelik siyasal faaliyet diyoruz, sınıfa politik sorunlar üzerinden gitmek diyoruz, ya da sınıfın dar ekonomik sorunları/ekonomik mücadele talepleri üzerinden gitmek vb., bütün gidişlerimizde, yani ister politik gündemler üzerinden olsun, isterse fabrikanın dar sorunları olsun, biz bu çerçevede bir müdahaleyi yapabilmek, sınıfa "politik bilinç taşıma" işlevini yerine getiren bir faaliyeti örgütlemek zorundayız.

Altı çizilmesi gereken bir diğer nokta, sendikal mücadeleye bakışımız ya da sendikal mücadele alanındaki pratiğimiz...

(...)

Metal sürecinin ürünü bağımsız sendika deneyimi, bugün ortaya çıkan pratik ışığında, özellikle bizim sendikalara bakış açımız üzerinden çok yönlü irdelenmesi gereken bir konudur. Bu alandan yansıyan zayıflıklar üzerinden, bizim sendikal mücadeleye bakış açımızın ne olduğunu ve yaşadığımız sorunları nasıl aşacağımızı tartışmamız gerekiyor. Sendikalar sorununa ve iktisadi-sendikal mücadeleye nasıl bakmamız gerektiğini ele alan temel bir metin dün kongreye sunulmuştu. Bu metindeki bakış açısı ışığında sorunları irdelediğimizde, buradaki zayıflık alanlarını görmek bir güçlük taşımıyor.

Sendikal mücadele cephesini ele alan bu temel değerlendirmenin yanısıra, Kuruluş Kongresi'nde bu soruna ilişkin yapılan tartışmalara da dikkatli bir şekilde bakmak gerekir. Kuruluş Kongresi'nde bu aynı konuda çok anlamlı tartışmalar yapılmış, sorunun çok değişik boyutları ele alınıp irdelenmiş. Bunlar bugüne de yol gösteren tartışma ve değerlendirmeler. Hatta bazı tartışmalar bugün yaşadıklarımıza olduğu gibi oturuyor. Örneğin bağımsız sendika sorunu metal üzerinden tartışılmış, o dönem de metal eylemliliği ve Türk Metal'den büyük toplu istifalar var... Partinin Kuruluş Kongresi'ne denk gelen 1998 sonbahar hareketliliğinden söz ediyorum. Sözkonusu tartışmalar metalde ortaya çıkan bağımsız sendika deneyimi açısından da bugün son derece günceldir ve yön gösterecek niteliktedir. Gerek temel önemdeki sendikalar metni, gerekse de Kuruluş Kongresi tartışmaları, bugün özellikle parti saflarında bir eğitim konusu haline getirilebilmelidir.

Bizim sorunumuz ya da hedefimiz, hiçbir biçimde ne yapıp edip işçileri bir sendika çatısı altında örgütlemek değildir. Greif pratiğimiz bu açıdan yüz ağartıcıdır. Biz işçileri bir an önce DİSK Tekstil'de ya da bir başka sendikada örgütleyelim bakışıyla bir sendikal örgütlenme çalışması yapmadık. Orada ciddi bir emek harcayarak anlamlı bir süreç işlettik. İşçileri sendika bürokrasisi gerçeği konusunda, mücadele deneyimleri konusunda vb. eğitmek için çaba harcadık ve bu çabanın sonuçlarını da aldık. İşçileri sınıf hareketinin bugünkü düzeyinde işgal gibi bir eyleme yöneltebilmek, tam da bu çabanın bir ürünü oldu. Bu, sendikalaşma mücadelesini nasıl ele alacağımızın, onu nasıl bir perspektifle yürüteceğimizin ya da yürütmemiz gerektiğinin özel önemini gösteriyor.

(...)

Bizim hedefimiz ne yapıp edip işçileri bir sendikal çatı altında toplamak değil demiştim. Herşeyden önce bizim sınıfa dönük

çalışmamız hiçbir biçimde sendikal örgütlenme çalışmasına daraltılabilecek bir çalışma değil. Asıl hedefimiz devrimci bir işçi hareketini geliştirebilmektir. Sendikal örgütlenme çalışması da bunun içinde bir yere oturabilir ancak. Dolayısıyla, sendikal örgütlenmeyi sınıfı devrimcileştirme faaliyetinin bir parçası olarak ele almak durumundayız.

(...)

Kuruluş Kongresi'nde sendikalaşma sorunu çerçevesinde yapılan tartışmalarda (ki oldukça somut ve ayrıntılı tartışmalar) "işçiler sendika yönetimine!" şiarının yeterli olmadığı, "devrimci işçiler sendika yönetimine!" şiarının formüle edilmesi gerektiği tartışılıyor ve bu ortak bir iradeye dönüşüyor. Kaldı ki "devrimci işçiler sendika yönetimine" sloganı daha '70' yıllarda tartışılan ve kabul gören bir slogan. Sendikal cephe sözkonusu olduğunda yapmamız gereken, sınıf hareketinin bu alanında da devrimci sınıf çizgisini geliştirmek ve hakim kılabilmektir. Bunun taşıyıcısı olacak işçiler de doğal olarak ancak sınıf bilinçli devrimci işçiler olabilir. Bu bilinçten yoksun işçilerle bu alanda yol yürünemez. Siz eğer sendika yönetimlerinde sınıf bilinçli devrimci işçilere sahip olamazsanız, bu alanda devrimci sınıf çizgisini hayata geçirmeyi de başaramazsınız. Sınıfın verili geri bilinci üzerinden bugün için bu alanda yapabileceğimiz çok fazla bir şey olmaz.

Metalde bir gerçeklik var ama. Metal işçileri öncü devrimci işçilerden yoksun. Bu durumda karşı karşıya kaldığımız sorunları nasıl aşabileceğimizi tartışmamız gerekiyor.

(...)

Metal sürecinden yansıyanlar üzerinden söyleyebileceklerim bunlar.

***

Son olarak, sınıf çalışması çerçevesinde daha önceki oturumlarda yaptığımız tartışmalarda da vurgulanan kimi noktalara dikkat çekmek, bunları kısaca sıralamak istiyorum.

* Yeni güçler kazanmak ve kadrolaşmada mesafe almak istiyorsak, örneğin ihtiyaç duyduğumuz aydın güçleri saflarımıza kazanmak istiyorsak, etkili ve sonuç alıcı bir sınıf çalışmasına, bu alanda başarılı pratiklere ihtiyacımız var. Kendini üretemeyen rutin bir çalışma, saflarımıza kazandığımız yeni güçlerin bir süre sonra zayıflayıp düşmesine yol açıyor. Başarılı pratiklerimiz ise, arayış içindeki güçleri partiye yönelten, yeni güçlerin parti ile bağları güçlendiren, parti çizgisine duyulan güveni pekiştiren bir rol oynuyor.

Sonuç üretmeyen genel bir politik faaliyet değil, etkili bir sınıf çalışmasıyla alınacak mesafedir, parti saflarına yeni güçleri çekecek olan. Belki kısa dönemde fabrika çalışması üzerinden kadrolaşmada istediğimiz mesafeyi almakta zorlanabiliriz ama etkili bir sınıf çalışmasıyla çok değişik güçleri saflarımıza kazanmayı pekala başarabiliriz.

* Bir başka nokta fabrika bültenleridir. Fabrika çalışmasında mesafe almada fabrika bültenlerinin oldukça işlevsel bir araç olduğu raporlardan da yansıyor. Belli çalışma bölgelerimizde Greif pratiğine uygun bir tarzda fabrika çalışmaları zorlanıyor. Yoldaşlarımız fabrikaya yönelik bültenleri sistemli olarak kullanmaya başladıklarını ve bunların çalışmanın ilerletilmesinde önemli bir rol oynadığını belirtiyorlar.

Yine Greif sürecinde bir bülten pratiği var. Greif'ın öncü işçileriyle yapılan röportajda bu konuda özetle şunlar söyleniyor: Çalışma bir yere gelip tıkanmıştı, ileriye taşımakta güçlük çekiyorduk. Ön örgütlenme sürecinde fabrika bültenlerini kullanıyorduk ama çok sistematik değildi. Süreç bir yerde zorlanmaya başlamıştı, bunu aşabilmek için ne yapabiliriz diye tartışırken, bu bültenleri etkili ve sistemli bir biçimde kullanmaya başladık, yararını da fazlasıyla gördük...

İşçileri eğitmeyi hedefleyen, fabrikanın sorunlarını ele alan, sorunların nereden nasıl aşılabileceğini ortaya koyan işlevsel bültenler olmuş bunlar. Çok daha düzenli bir biçimde çıkarmaya başladıkları bültenin çalışmanın ilerletilmesinde önemli bir rol oynadığını özellikle vurguluyorlar. Bu önemli bir deneyim ve sonuçlarının ne olduğunu da biliyoruz.

Bu pratikler, fabrika bültenlerini daha özel bir tarzda gündemimize almamız gerektiğini, işçilerin bu araca özellikle ilgi

gösterdiğini gösteriyor. Tek tek işçilere müdahalenin ötesinde fabrikadaki işçi kitlesine seslenebildiğimiz önemli bir araç fabrika bülteni. Özellikle hedef fabrikalarımızın tümü üzerinden bu aracı işlevine uygun bir biçimde kullanabilmeliyiz.

* Önemli bir başka nokta: Sınıf çalışmasının sorunlarını tartışırken, daha en başından itibaren, stratejik fabrikalarda çalışmayı örgütlemenin önemine vurgu yaptık. Bu vurgumuz hiçbir zaman zayıflamadı. Ama söylem planında bunu çok tekrarladığımız halde pratik yönelimde belirgin bir zayıflık yaşadık.

Bu zayıflığın gerisinde ne var? Biz stratejik fabrikalarda konumlanamıyoruz, buradaki güçlüğü aşamıyoruz diyoruz. Evet, temelde bu var, bu yeterince açık. Fabrikalarda konumlanamadığımız için de, bir süre sonra bunları hedeflediğimiz fabrikalar olmaktan çıkarıyoruz. Ne yapıyoruz? Orta ölçekli işletmeler var, buralarda nispeten daha kolay mesafe alabileceğimizi düşünüyoruz. O halde öncelikle buraya yönelelim, zaten stratejik olanlarda kısa vadede mesafe almamız da mümkün değil, öncelikle buraya yoğunlaşalım diyoruz. Bir yerel örgütün çalışmasını ilerletebilmek için bu tür orta ölçekli fabrikalara yönelmesinin bir mantığı var. Ama gelinen yerde, bunun yanısıra, stratejik mevzilere yönelik bir çalışmayı da mutlaka örgütleyebilmek gerekiyor.

Bugün bu doğrultuda belli yönelimlerimiz var. Metal sürecinin de ışığında bu yönelimi güçlendirmek, belli fabrikalarda konumlanmak meselesine vurguyu daha güçlü bir biçimde yapıyoruz. Artık bunun gereklerini yerine getirmeliyiz. Geçen gün bir yoldaş konuşmasında, stratejik fabrikalar olarak bölgemizde Mercedes var, Arçelik var diyordu. Oradaki bölge örgütü hedef aldığı orta ölçekli fabrikaların yanısıra bu fabrikaları da gündemine özel bir tarzda almak durumunda.

Hedefli bir yönelim, genelde fabrikalara taşıdığımız faaliyetin ötesinde bir faaliyeti örgütlemeyi, bildirilerimizle, bültenlerimizle, 1 Mayıs vb. vesilelerle gitmenin ötesinde bir yoğunlaşmayı ve yüklenmeyi gerektiriyor. İçerde konumlanamamış olsak bile, mutlaka hedeflediğimiz stratejik fabrikalara dönük sistematik, özgün ve kuşatıcı bir çalışmayı örgütleyebilmeliyiz. Bunu başardığımızda, bir biçimde ilişkilenmenin imkanlarını da zaten buluruz.

Öte yandan, bir fabrikayı hedef seçtikten sonra, oradaki yoldaşlarımız atıldıysa eğer, müdahale imkanlarımız sınırlansa bile, çalışmayı sürdürme ısrarını gösterebilmeliyiz. Burada da bir zayıflık yaşıyoruz. Bir çalışmayı bir yere kadar getiriyoruz, yoldaşlarımız atılıyorlar, oradaki çalışma tekrar rutine dönüyor, özgün yüklenme bir yana bırakılıyor.

* Bir başka nokta, deneyimlerimizi toparlamak ile sınıf çalışmamızı irdelemek, sorgulamak ve sorunları ortaya koymanın ötesinde nasıl aşacağımıza yoğunlaşmak planında yaşadığımız zayıflık. Bir yönelime giriyoruz; bu yönelim ne denli isabetli, ne kadar mesafe alıyoruz, nerden nereye gidiyoruz, müdahalemizin sonuçları neler, neyi eksik bırakıyoruz, vb., vb... Bu tür bir sorgulamayı döne döne yapabilmeliyiz. Bunun yapılabileceği yerler öncelikle başarılı organ toplantılarıdır. Yayın organlarımızın da bu çerçevede etkili bir şekilde kullanılabilmesinin, sınıf çalışmasının sorunlarının ve deneyimlerin MYO üzerinden partinin geneline mal edilebilmesinin önemi ortada.

* Son bir noktayla bitiriyorum. Sınıf çalışmasında önemli bir deneyimimiz ve birikimimiz var dedik. Yazılı birikimimiz de küçümsenemeyecek kapsamda. MK toplantılarında, parti okullarında, kongrelerde yapılan tartışmalar, yanısıra MYO'da yayınlanan çok sayıda işlevli değerlendirmemiz var. Oysa bizim halen bu birikimi gereğince incelemek ve özümsemek planında belli bir zayıflığımız var. Birikimimizi dikkatli bir gözle incelemek ve bunun ışığında yayın organlarımızda işlemek gerekiyor. Çünkü bunlar yayınlanıyor, okunuyor ve genelllikle de bir daha dönülüp bakılmıyor. Bu bizim bir gerçeğimiz. Oysa bu alandaki birikimin özümsenmesi siyasal çalışmamız açısından apayrı bir önem taşıyor. Bu çerçevede bir kitap derlemesinin ihtiyaç olduğunu düşünüyorum.

Devrimci illegalite üzerine

İllegalite bir dünya görüşü sorunudur

Devrimci illegalite temelde bir dünya görüşü sorunudur. Dünyaya, toplumsal ilişkilere, karşınıza çıkan sorun alanlarına hangi sınıfın penceresinden bakıyorsanız pratikte de ona göre konumlanırsınız. Davranış çizginizi ve sosyal pratiğinizi tam da bu konumlanış belirler. İşte devrimci bir parti için illegalite sorunu her şeyden önce böylesi bir programatik temele sahiptir.

İllegalite bu temel üzerinden kavranamadığı koşullarda, teknik bir sorun ya da biçimsel kurallar dizini olarak ele alınır. Bir parti açısından illegal faaliyetin kimi teknik yönleri ve hayati kuralları olsa da, gerçekte tüm bunlar dünya görüşü ve programatik yaklaşım tarafından belirlenir.

Bugün bizler, üretim ilişkileri temelinde iki karşıt sınıfa bölünmüş kapitalist sistemin egemen olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Siyaset ve toplumsal yaşam bu temel üzerinde şekilleniyor. Yasalar, toplumsal ilişkileri düzenleyen diğer üstyapı kurumları kapitalist üretim ilişkileri üzerinden kendisini üretiyor.

Egemen sınıf olan burjuvazi, verili toplumsal koşulların sürekliliğini sağlamak için tepeden tırnağa örgütlüdür. Bunun en görünür ve cisimleşmiş hali sermaye devleti olarak karşımıza çıkar. Bir başka ifade ile devlet, kapitalist düzenin devamlılığı için çalışmakta, bunun önüne çıkabilecek her türlü engele karşı, yasal ya da yasa dışı her türlü yol ve yöntemi kullanmaktadır.

İllegalite ve burjuva düzenden kopuş zorunluluğu

Marksist dünya görüşü toplumsal ilişkilerin devrimci eleştirisinin dolaysız ürünüdür. Kurulu düzene, sınıf ilişkilerine ve bunun ortaya çıkardığı çelişkilere açıklık getirir. Elbette verili koşulların nasıl değiştirileceğine de!

Dünyayı değiştirme iddiası ise, üretim ilişkileri üzerinden sınıflara bölünmüş ve burjuvazinin egemen olduğu toplumsal düzeni zor yoluyla yıkma eyleminde cisimleşmektedir. Zira toplumsal bir devrim gerçekleşmeksizin ve kapitalist sömürü düzeni temellerinden yıkılmaksızın, dünyamızı ve insanlığı yokoluşa sürükleyen koşullar ortadan kaldırılamayacaktır. Bu gerçek, her şeyden önce yıkmayı hedeflediğiniz kapitalist sistemden, onun kurumlarından, onun ideolojik cereyanından ve alışkanlıklarından köklü bir kopuşu ve siyasal mücadeleyi düzenin belirlediği alanların dışında örgütlemeyi zorunlu kılmaktadır.

Çünkü, burjuva düzenin her an denetiminde olan ve barbarca saldırılarının hedefinde duran güçler, düzenin ihtiyaçları gerektirdiğinde, kendilerini imhaya yönelen saldırılardan kurtulamayacaklardır. Türkiye ve dünya tarihi bu türden çok sayıda trajik deneyime tanıklık etmiştir.

Bu nedenle devrimci illegalite sorunu yaşamsal bir önem taşımaktadır. Komünistlerin, devrimci illegaliteyi soyut kurallara indirgemeksizin bir yaşam tarzı olarak ele almasının gerisinde de bu yatmaktadır. Kaldı ki, her şeyden önce, yaşamımıza ve mücadelemize yön veren parti programımız, ilkelerimiz, değerler sistemimiz, hedeflerimiz ve kurmayı amaçladığımız yeni toplumsal sistem bu düzenin sınırlarına sığmamaktadır.

İşte bu nedenle, pratikte kurulu düzenden köklü bir kopuş yaşanmaksızın, gerçek anlamda devrimci bir illegalitenin hayat bulma şansı yoktur. Çünkü böylesi bir durumda söylem ile eylem hep çelişik kalacak, tanımlanan devrimci

ilke ve kurallar biçimin içerisine hapsolacak, hesaplaşılamayan düzen zeminlerinde her türlü oportünizm döne döne kendisini üretecektir.

Devrimci illegalite ve zorlanma alanları

Devrimci illegal yaşam ve pratiğin zaafa uğradığı her durum, çoğu zaman kurulu düzenden kalan alışkanlıklar ve yaşam tarzından kaynaklanmaktadır. Zira, marksist dünya görüşü içselleştirilemediğinde, bu dünya görüşünün zorunlu kıldığı devrimci yaşam tarzı oturtulamadığında, yanlışa ve zaafa düşmek kaçınılmaz olmaktadır.

Bugün her zaaflı pratiğin kabuğunu kaldırın, gerisinde düzen gerçeğini ve onun yaşam tarzını açıkça görürsünüz. Bir başka ifadeyle, düzenden kalan ve sökülüp atılamayan her alışkanlık ve yaşam tarzı, devrimci ilke ve kuralların kolayca bir kenara bırakılmasına yol açmaktadır. İlke ve kurallara uygun olmayan davranış çizgisi ve zaaflı tutumlar, anın "ihtiyaçları" yada "gereklilikleri" ile izah edilmeye çalışılmakta, temel olan kolayından bir kenara bırakılabilmektedir. Marx ve Engels'in Gotha ve Erfurt Programının Eleştirisi kitabında oportünizme dair yaptığı şu tanımlama, aslında anlatmak istediğimiz durumu da özlü bir şekilde ifade etmektedir: "Oportünistler yalnızca anın pratik gereğini kabullenmişlerdir".

Siyasal mücadelede kolaycılık, ezbercilik, rutin ve oportünizm düzenden beslenmekte, gerisin geri düzeni beslemektedir. Bu kapsamda ele alınarak acımasız bir hesaplaşma içerisine girilmediği koşullarda, zaaflar ve hatalar yıllarca varlığını sürdürmekte, giderek olağanlaşmakta ve ağır ağır öldürmektedir. Kısacası "düşman" uzakta değil "içeride"dir!

Partimiz bu nedenle devrimci illegalite sorunu üzerinden her seferinde "tutarlılık" vurgusu yapmaktadır. Yani söylem ile eylem birliği ilkesini en başta devrimci illegalite sorunu üzerinden tanımlamaktadır.

Yeni dönem, devrimci illegalite ve savaşçı kimlik

Siyasal koşulların her geçen gün daha da ağırlaştığı bir dönemin içerisindeyiz. Sermaye devleti ilerici ve devrimci güçlere pervasızca saldırıyor. Düzen karşısında beliren tüm direnç noktalarını ezmek üzerine hareket ediyor.

Durumu anlamak için son 4-5 ayın olaylarına bakmak yeterli aslında. Kürt gençliği ve hareketi kendisine dayatılan kirli savaş politikası karşısında bir direniş hattı oluşturuyor, sermaye devleti buna karşı dört bir koldan saldırıyor. Cizre'de olduğu gibi toplu imha dahil olmak üzere, barbarlığın sınırlarını zorluyor. Ses çıkaran ve sokağa inen her kesimi katliamla tehdit ediyor. Dizginsiz ve kuralsız bir devlet terörü tırmandırılıyor...

Devrimci illegalite ve ihtilalci-savaşçı kimlik sorunu, bu yönüyle de yaşamsal bir önem taşıyor. Zira devrimci bir partinin her koşul altında mücadele edebilmesinin başka bir olanağı yok. Devlet elinin ulaştığı her alanı bertaraf etmek için hiçbir yasa ve kural tanımıyor.

Böylesi koşullarda devrimci illegal faaliyeti esas almayan, bu konuda ustalaşmayan ve bu zeminde yetişmiş savaşçı-militan kadrolara sahip olmayan bir siyasal öznenin yaşamşansı bulunmuyor. Öyle ki düzen kendi zemininde duran güçlere bile pervasızca saldırıyor.

Gün be gün tırmandırılan emperyalist saldırganlık ve onun ortaya çıkardığı bir dizi olgu, önümüzdeki süreçte koşulların çok daha sertleşeceğini gözler önüne seriyor. Sadece sermaye devleti ve onun sırtını dayadığı emperyalist güçler değil, her türden kirli savaş aygıtı, gerici çeteler, kontra yapılanmalar yaşanacak bir iç savaşa durumuna göre yapılandırılıyor. Bu açıdan Suruç'tan günümüze uzanan dönemde yaşanan gelişmelere bakmak yeterlidir.

Tüm bu nedenlerle partimiz, devrimci illegalite ile savaşçı-militan kimlik sorununu bir arada ele almakta, bu kapsama giren sorumlulukları her koşulda mücadele etmesini başarabilen devrimci örgüt ihtiyacına bağlamaktadır. Zira devrimci örgüt ve devrimci illegalite yaşamsaldır.

Bahar süreci ve kadın işçi çalışması

Bir süredir kadın işçi çalışmasına yükleniyoruz. Kuşkusuz bu yüklenmeyi sınıf çalışması hedeflerimizin bir parçası olarak ele alıyoruz. Sınıf zemininde bir kadın çalışmasına yapılan özel vurgular, bu alana dönük yönelimi, yoğunlaşma ve derinleşmeyi sağlamış bulunuyor. Henüz mevziler yaratamamış olsak da, son dönemlerde yoğunlaşan çalışmalar ve gerçekleşen etkinlikler kadın çalışmasına bakışımızı ve perspektiflerimize uygun yönelimi pekiştiriyor, çalışma adım adım kendi zeminine oturmaya başlıyor.

Bu çalışmada asıl ihtiyacımız, "yönelimi" aşan bir pratik sergileyebilmek, kadın işçi mücadelesinde etkin bir taraf haline gelebilmek için mevziler yaratabilmektir. Bu hedef doğrultusunda çalışmanın sürekliliğini sağlamanın yanı sıra kendi zemininde devrimci politika üretebilme eksikliğine yüklenmek bir ihtiyaç. Çelişkiler yığını olan ülkemizde kadın işçileri de doğrudan ilgilendiren bir dizi gelişme yaşanıyor. Çalışma yaşamını tümüyle esnekleştirme yönündeki saldırı politikalarından sermaye sınıfının kapsamlı saldırılarına ve bir dizi toplumsal soruna kadar pek çok gelişme karşısında, fabrika zeminleri başta olmak üzere, kadın işçilere yönelik gündelik bir siyasal faaliyeti örgütleyebilmek gerekiyor. Tam da bu noktada zorlanma yaşıyoruz. Gündelik politikada ustalaşma ihtiyacı kendini dayatıyor.

Daha somutlayarak ifade etmek gerekirse, siyasal bilinç kazandırma hedefiyle kadın işçileri de doğrudan ilgilendiren sorunları ve gelişmeleri onlara taşıyabilmek gerekiyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık politikalarından düşük ücretlere, kiralık işçi bürolarına, toplumda her geçen gün tırmanan şiddet sorununa vb., kadınların yaşamının dolaysız bir parçası. Tüm bunların kadın işçiler ve daha genelde işçi sınıfı için ne anlama geldiğini, saldırıların sınıfsal arka planı ile birlikte kadınlara taşımalı ve bu sorunlar karşısında harekete geçirmeyi hedeflemeliyiz.

Bunun için, birincisi, kadın işçilere yönelik propaganda-ajitasyon faaliyetinin süreklileşmesi gerekiyor. İkincisi ve bugün aynı zamanda üzerine yoğunlaşmamız gereken nokta, sorunlar ve gelişmeler karşısında kadın işçilere tutum aldıracak, tepkilerini açığa çıkaracak yol, yöntem ve araçları yaratabilmektir. Örneğin, Ankara katliamı sonrasında, bir tekstil fabrikasında siyah kurdele takma tutumunun örgütlenmesi, katliamın boyutu karşısında basit bir tepki olmakla beraber sınıf içindeki çalışma açısından fazlasıyla anlam taşımaktadır. Zira, kadın işçilerle tartışmayı daha güçlü yapma imkanı sağlamakta, tutum aldırmaya kolaylaştırmaktadır. Bir takım mevzilerden yoksunluğumuz, böylesi tepki ve tutumların hayata geçirilmesinde zorluklar yaratsa da, asli sorunumuz "gücün olmaması"ndan kaynaklanmıyor. Politik çalışmadaki tekdüzelik, propagandaya sıkışan çalışma tarzı algısı, sorunları genelliği içinde alan, özgülleştirmekten uzak bakışımız belirleyici olabiliyor. Bunun için politik çalışmanın sorun ve ihtiyaçları çerçevesinde daha güçlü bir müdahale gerekiyor.

Önümüzdeki süreçte, kadın işçi çalışması kapsamında, güçlerimizin ve olanaklarımızın sınırlarına takılmadan, gerek merkezi planda gerekse de yerel inisiyatif alanında gündelik çalışmada devrimci politik müdahaleyi güçlendirmek, bu temelde politika üretme alanına yoğunlaşmak, bunun sorunlarını tartışmak bir ihtiyaç.

Bahar süreci ve devrimci politik çalışma

Bahar sürecinde sınıf mücadelesi için önemli tarihsel günler birbirini izliyor. Çalışmamız kuşkusuz takvimsel gündemlere dayanmıyor. Ancak kitle mücadelesi açısından önem taşıyan bu günler, egemen sınıflar ile işçi ve emekçilerin, yani karşıt sınıfların güçlerinin sergilendiği bir gün olma özelliği taşıyor.

Yoğunlaştırılmış ve eylemsellikle de birleşen bir süreç olarak ele aldığımızı bahar döneminde işçi sınıfının kendi duruşunu sergilemesi ve sınıf tavrını koyması önem taşıyor.

Bahar sürecinin ilk halkası olan 8 Mart'ı geride bırakmış bulunuyoruz.

Kürt halkının direnişinin sembolü haline gelen Newroz'da, vahşi katliamlar ile karşı karşıya kalan Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini sınıfın içinde işlemek ve dayanışma çağrısını yükseltmek durumundayız. Sınıfın birliği ve halkların kardeşliği temelinde kadın işçiler içinde de propagandayı yükselterek, şovenist etkiyi kırmaya dönük sistematik bir çaba harcamalıyız.

1 Mayıs ise çok daha ayrı bir yerde durmaktadır. İşçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü, kendi başına bir mücadele günü değil, işçi sınıfının kendi talepleriyle alanlara çıktığı, gelişmeler karşısında kendi sınıf tutumunu ortaya koyduğu ve gücünü gösterdiği bir gün olma özelliği taşıyor. Dolayısıyla kadın işçi ve emekçilerin kendi taleplerini ortaya koymaları, sermayenin pervasız saldırıları karşısında işçi sınıfının bir parçası olarak mücadele içinde yerlerini almaları önem taşıyor. Aylardır sergilenen devlet terörüne, estirilen gerici atmosfere rağmen işçi sınıfının ve onun bir parçası olarak kadın işçilerin 1 Mayıs'ta mücadele alanlarında yerini alması, sınıf mücadelesi açısından ayrı bir yerde duruyor.

Güçlü bir faaliyet!

Bahar sürecinin öne çıkan eylemsel süreçleriyle birlikte kadın işçileri ilgilendiren her türlü gelişme karşısında fabrika zeminlerinden yola çıkarak güçlü bir faaliyeti örgütlemek görev ve sorumluluğu önümüzde duruyor. Güncel görev, kadın işçi çalışmasında belirgin bir mesafe katederek, kadın işçileri sınıf mücadelesinin etkin bir parçası haline getirmektir. Kuşkusuz ki siyasal bir hareket olarak kadın sorunu çerçevesinde bir dizi görevimiz bulunuyor. Bu alanda ideolojik birikimin geliştirilmesi, zenginleştirilmesi, bu çalışma içinde çok yönlü olarak uzmanlaşmak vb... Ancak bunların tümü, kadın işçi çalışmasının hedefleriyle bağlantılıdır ve bu alanda yoğunlaşırken aşılacaktır.

Sınıf çalışması, kolektivizm ve kadroların rolü

Devrimci siyasal faaliyetimizde sınıf çalışması en temel halkayı oluşturuyor. Her marksist hareket, sınıf içinde güç olmadan, sınıfı devrimci bir temelde mücadeleye çekmeden yaşanan sorunların köklü çözümünün mümkün olmadığını bilir. Bu bakışla hareket etmeyenler, Marksizmi devrimci özünden, sınıf karakterinden koparmaktadırlar.

Gelişen toplumsal sorunlardan yaşadığımız iç sorunlara ve zayıflıklarımıza kadar her meseleye buradan bakmalıyız. Gerçek çözüm yolunu ancak böyle bir bakışla açabilir, devrimci siyasal faaliyetimizi böylesi bir yaklaşımla günün ihtiyaçlarına yanıt veren bir çalışmaya dönüştürebiliriz.

Fabrika ekseli bir çalışma!

Devrimci bir sınıf hareketi yaratmanın en önemli ayaklarından birini fabrika çalışmaları oluşturuyor. Fabrikalar zeminine güçlü bir biçimde basmadan devrimci sınıf hareketini geliştirme iddiası gerçekleştirilemez.

Partimizin V. Kongre'si "devrimci sınıf hareketi" yaratma görevinin altını bir kez daha çizmiştir. Parti örgütlerinin önünde duran görev, bu iddiayı hayata geçirmek için fabrikalarda örgütlü mevziler yaratmaktır. Greif direnişi fabrika zemininde yaratılan mevzilerin önemini ve bunun nasıl başarılabileceğini bütün somutluğuyla ortaya koymuştur. Sınıfın örgütlenme ve bilinç düzeyini yükseltmek, sistematik bir çabayla mümkündür. Atacağımız her adım, söyleyeceğimiz her söz sınıfın bilinç ve eylem düzeyini ileri çekmeye hizmet edebilmelidir.

Çalışma yürüttüğümüz her fabrikada "söz, yetki ve karar"ın işçilerde olduğu örgütlülükler yaratmak öncelikli görevlerimiz arasında yer

alıyor. Sınıfın devrimcileşmesi bu gibi adımların doğru temelde atılmasıyla mümkün olacaktır. Fakat atmamız gereken adımlar bunlarla sınırlı kalmamalıdır. Öncelikli görevlerimizden biri de ileri çıkan işçileri parti saflarına kazanmak hedefiyle hareket etmek olmalıdır. Öncü işçilere devrimci bir partinin önemini ve sınıfın kurtuluşu mücadelesindeki rolünü kavratarak, onları saflarımıza çekmeyi başarabilmek durumundayız.

Başarılı bir sınıf çalışması için!

Devrimci bir çalışmanın başarısı ise, harcanan emeğin ne ölçüde

kolektifleştirilebildiğine bağlıdır. Kolektif çalışmanın olmadığı yerde, ileriye doğru anlamlı adımlar atılsa da, bunun sınırları olacaktır. Kolektif çalışmanın zayıf olduğu yerde kişilerin gelişimi de sorunlu ilerleyecektir. Alta doğru yayılması gereken örgütsel yapılanmanın yerini zamanla kişisel inisiyatifler almaya başlayacaktır. Bu da yapılan hataların artmasına neden olacaktır.

Devrimci kimliği güçlü, eğitimli ve inisiyatifli kadrolar ancak güçlü kolektif çalışmalar içinde yetişebilir. Kolektif çalışmanın örülemediği, kolektif müdahalenin hayata geçirilemediği yerlerde, kazanılan insanlar pek çok zaafla birlikte parti saflarında yer alıyorlar. Zaaf ve zayıflıklarını aşması yönünde yapılan müdahalelere karşı gerici bir direnç gösterebiliyorlar. Küçük-burjuva kimlik ve alışkanlıkların ürünü bu zaafiyetler kişide ve etki ettiği örgütsel zeminlerde devrimciliğin aşınmasına, oportünist eğilimlerin gelişmesine neden olabiliyor. Partiye açıklık ilkesi yerini giderek "kişisel meselelerim" liberalizmine bırakıyor.

Böylelerinin belirgin özelliklerden biri de, kendisinden birikim ve deneyim olarak zayıf gördüğü yoldaşları üzerinde gerici bir tahakküm kurmak oluyor. Zamanla üstenci bir tarz ve ilişki biçimleri ortaya çıkıyor. Örgütsel işleyiş, sorumluluk, inisiyatif vb.'nin ardına sığınılabiliyor. Oysa daha deneyimli ve birikimli olmak bir devrimcinin kendi görevlerini başından savması ve üsttenci bir yaklaşım içine girmesi anlamına gelmiyor. Aksine daha fazla yük altına girmesini gerektiriyor.

Devrimci bir temelde yenilenme!

Partimiz tüm değerlerini Marksizme bağlılığı, iradi çabası ve devrimci sorumluluk bilincinin bir sonucu olarak yaratmıştır. Ancak bu yeterli değildir. Partinin ortaya koyduğu irade, her kadro ve militanın iradi planda atacağı adımlarla daha güçlü sonuçlar yaratacaktır. Kişilerin gelişim düzeyi neyse devrim mücadelesine sunacağı katkı da o sınırlılıktadır. Örgütlerin nitel ve pratik düzeyini, örgütün parçası olan her bir yoldaşın düzeyi ve çabaları belirler. Bunun için sürekli olarak kendimizi devrimci temelde yenilemeliyiz. Yenilenmenin bir yanı kendimizi her açıdan eğitip geliştirmekken, diğer bir yanı ise kolektif çalışma bilincimizi ve kültürümüzü güçlendirmektir.

Devrimciliğin temel kriterlerinden biri sürekli olarak kendimizi devrimci tarzda yenilemektir. Zayıflıklarımızın üzerine kararlılıkla gitmektir. Bunu yapmadığımızda zayıflıklarımız bizi içten içe çürütür. Devrimci iddia ve irademizi yok eder. Sürekli sorun çıkaran gevezelere dönüşürüz. Sol cenahta ve çeperimizde böyle pek çok insan var. Keskin "devrimci" bu kişiler devrimci değerlere saldırıyor, kendi geriliklerini doğru olarak göstermek için bin dereden su getiriyorlar.

Partimizin saflarında bu gibi eğilimlerin tutunabileceği bir zemin yok. Fakat zaman zaman kimi yoldaşlar şahsında bazı zaafiyetler ortaya çıkabiliyor. Güçlü bir kolektif çalışmanın olduğu örgütlerimizde bu tür zaafiyetler zamanında müdahalelere konu ediliyor.

Ancak iç örgütlülüğün, yoldaşça ilişkilerin, sorumluluk bilincinin zayıf olduğu, eleştiri-özeleştiri mekanizmasının gerektiği gibi işletilmediği örgütlerde, zaafları zamanında görmek ve devrimci müdahalenin konusu etmede zayıflıklar kaçınılmazdır. Buralarda bireycilik gelişir. Herkes birilerinden bir şey bekler, sorunlar karşısında müdahalesiz kalır. İş işten geçtikten sonra "ben söylemiştim" gibi, sorumluluktan kaçan ve başka suçlular arayan tutumlar sergilenir.

Devrimci bir örgüt yaşamında bu tür tutum ve yaklaşımların yeri olamaz. Her yoldaşımız alanın sorunlarına kafa yormak ve faaliyeti ileriye taşımak sorumluluğu ile hareket etmek durumundadır.

Devrimci sınıf faaliyetimizin güçlenmesi kadroların her açıdan gelişimiyle doğru orantılıdır. Kendini sürekli olarak yenileyen kadrolar ve örgütler gelişmelerin gerektirdiği kıvraklığı ve inisiyatifi koymayı başarabilirler. Bunu yapmakta ayak direyenler ise mücadelenin dışına düşeceklerdir.

“Emeğin korunması” için sınıfa karşı sınıf!

Türkiye genç bir işçi kuşağına sahip. Bilinç ve örgütlülük planında oldukça zayıf bir kuşak bu. Genelde sınıf saflarında her türden gerici burjuva ideolojisinin hakim olduğu bir tablo ile yüzyüzeyiz. Ancak, sınıf kimliği ve bilincindeki bu zayıflığa rağmen, kapitalizmin vahşi sömürüsü ve çalışma koşulları onları doğallığında bir arayışa ve mücadeleye itmektedir. Bu mücadelede bugün için ücretler temel talep olarak öne çıkmaktadır. Hatta işçilerin şu süreçte öncelikli talebinin “ücret artışı” olduğu söylenebilir.

“Metal fırtınası”nda harekete geçen işçilerin talepleri de, temelde ücret artışı, ikinci olarak ise sendikal bürokrasiya karşı sendikal demokrasi olmuştur. Fabrikalarda çalışma koşullarının oldukça ağır olmasına rağmen işçiler “emeğin korunması”na dönük talepler öne sürmemişlerdir. Daha çok ücret temelli bir anlayışın hakim olması nedeniyle MESS’in dağıttığı paralar ve alışveriş çekleri ile işçilerin önü kesilebilmiştir. Bu süreçte işten atılmalar karşısında küçük tepkiler dışında yeterli bir dayanışma gösterilememiştir.

Yaşanmış bulunan hareketliliğe rağmen hala da “ücretlerin iyileştirilmesi” talebinin ötesine geçilebilmiş değildir. Örgütsüz, sınıfsal kimlik planında zayıf bir işçi kuşağının bunu kendiliğinden aşabilmesi, özellikle bugünün koşullarında kolay değildir. Bu öncünün, yani sınıf devrimcilerinin işidir.

Sınıfın yaşadığı sorunlar

İşçiler bugün oldukça ağır çalışma koşulları altında çalışıyorlar. 12-14 saatlere varan çalışma süreleri işçileri sosyal yaşamdan koparmakta, birer robot haline getirmektedir. 8 saat bile çalışsalar kelimenin tam anlamıyla fiziken tüketilmektedirler. Bir Reno işçisi mevcut durumu şöyle tanımlıyor: “Alnımdan terler iniyor ama silmeye zaman yok, imkan yok, önünde işleyen banta mutlaka yetişmelisin!” Bu şartlarda çalışan bir işçi mesai bitiminden sonra öncelikle yatıp dinlenmek ister ama dinlenemez. Bedenindeki ağrılar onu bırakmaz. İşin ağırlığının yanı sıra bir de ustabaşı, postabaşı, amir ve memurların baskıları ile yüzyüze kalır. Maaş yetmediği için pek çok işçi fazla mesaiyi gönüllü olarak kabul eder. Mesaiye de kalsa da, zam da alsa insanca yaşamaya yetecek parayı kazanamaz. Zaman zaman bunu farketse de yapacak fazla bir şey olmadığını düşünür. Tek çözüm daha fazla çalışmaktır. Yoksa milyonlarca işsiz kapıda beklemektedir.

Böylesine azgın bir sömürüye, ağır çalışma ve yaşam koşullarına mahkum kalmasının nedenleri üzerine düşünemez. Çünkü kapitalist düzen işçinin düşünmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapar. Televizyon ve sanal alemde başkalarının parlak hayatlarını izlettirir. Dizi filmlere, futbol maçlarına, iddia oyunlarına yöneltir. Bir taraftan dinsel gerici ideolojiyi ve şovenizmi pompalarken, öte yandan yozluğu körükler. Tüm sorunlarının kaynağı olan kapitalist düzene düşman olmasın, amire, memura, ustaya, hain sendikaya öfkelensin ama kapitalist patronları hedeflemesin ister. Nitekim geçtiğimiz yıl metal işçilerinin bir kesimi Türk Metal çetesi ve müdürler yüzünden ücret artışı yapılmadığını düşünebiliyordu. Bu algı hala da tam olarak değişmiş değil.

“Sanıldığı gibi, ağır baskı ve yoğun sömürü koşulları hiç de kendi başına işçi sınıfının kolayca bilinçlenmesine ve mücadeleye yönelmesine yol açmaz. Bu, aynı zamanda, işçi sınıfını, işçi sınıfı kuşaklarını kültürel-manevi dejenerasyona da götürür. Emeğin korunması

*mücadelesinden amaç aynı zamanda bu zihinsel yozlaşmanın da önünü almaktır. Kapitalizm koşullarında mümkün olduğu ölçüde bunu başarabilmektir. Ve bunda başarı sağlanabildiği ölçüde, bu, işçi sınıfı kitlelerinin siyasal bilinçlenmesini ve sınıf hareketinin gelişimini de kolaylaştırır. Bugünün Türkiye'sine bakın, 12 Eylül rejiminin yarattığı emekçi insan yığınlarına bakın; baskı, ağır çalışma ve sömürü koşullarının işçi sınıfını fiziki çürüme ve bozulmanın ötesinde, nasıl bir zihinsel ve kültürel çöküşe ittiğini görürsünüz." (**Kuruluş Kongresi belgeleri, "Parti Programı'nda 'emeğin korunması' sorunu"** başlıklı tartışmaların sunuş bölümünden...)*

Türkiye'de işçi sınıfı bugün yukardaki tabloyu yaşarken, bir yandan da arayış içerisinde Greif'leri, Metal Fırtınalar'ı yaratmaya başlamış bulunuyor. Bugün daha çok ücret temelli bir mücadele öne çıkmış olsa da, ona yön verip ileriye taşıması gerekenlerin sınıf devrimcileri olduğunu bir kez daha vurgulayalım. Nitekim Greif bu açıdan ayrı bir yerde duruyor. Greif'de üç kuruşa beş kuruş ekleme mücadelesinin ötesine geçilerek, taşeron sistemine karşı mücadele bayrağı açılabilmiştir. Bu tam da devrimci önderlik müdahalesi sayesinde mümkün olabilmiştir.

"Sınıfa karşı sınıf!"

"Emek en yüce değerdir!" Kapitalizmde bu değere en ucuza ve en vahşi bir biçimde el konulur. Kapitalizm emeği yaratan işçiye hiçbir değer vermez. Emeğini ucuza satın alır, kullanır ve atar. Ya da onu üretim alanında katleder. Kapitalist ise işçinin yarattığı değerler üzerinden servetine servet katar.

İşçinin mücadelesi sadece "ücret mücadelesi" değil emeğin korunması mücadelesi, sınıfa karşı sınıf mücadelesi olmak zorundadır. Bu mücadelede asıl hedeflenmesi gerekenin asalak burjuva sınıfı olduğunu ve tüm kötülüklerin kaynağının kapitalizm olduğunu işçilere her vesile ile döne döne anlatmalıyız. Tüm propaganda araçlarımız, tüm yayınlarımız buna hizmet etmelidir.

Ücretlere daralan bir mücadele yer yer işçileri karşı karşıya getirebilmektedir. Eski ve yeni işçilerin aldığı ücretler arasındaki farkı, işçileri bölerek birliğini zaafa uğratan ücret makasını ortadan kaldırma mücadelesi kuşkusuz önemlidir. Fakat asıl sorun sermayenin işçiye dayattığı ücretlerin düşük olmasıdır, sefalet ücretine mahkum edilmeye çalışmasıdır. İşçilere, ancak birlik içinde ve örgütlü olmaları halinde, yani kapitalist patronların karşısına bir sınıf olarak çıkmayı başarabildikleri koşullarda sonuç alabileceklerini anlatabilmeliyiz.

Ücret mücadelesini emeğin korunması mücadelesi ile birlikte ele almalıyız. Bu bütünlüğün kurulması sınıfın siyasallaşması, sınıf kimliğinin açığa çıkarılması bakımından önem taşıyor. İnsanca yaşanabilir bir ücret isterken, insanca çalışma koşullarını, bu çerçevede taleplerimizi formüle etmeliyiz. Bir dizi büyük fabrikada uygulanan, işçiyi köleleştiren, onu düşünüp sorgulamaktan, birlik olmaktan alıkoyan tüm çalışma yöntemlerine karşı sürekli bilinçlendirme çabası içinde olmalıyız. Sınıf içindeki gündelik faaliyetimizde emeğin korunmasına yönelik taleplerimizi sistemli olarak işlemeliyiz:

* 7 saatlik iş günü, 35 saatlik çalışma haftası,
* Kesintisiz iki günlük hafta sonu tatili,
* Gece çalışmalarının yasaklanması,
* Zorunlu mesailer kaldırılması,
* İnsan gücünü aşan üretim adetlerinin ortadan kaldırılması,
* Kalite standartları adı altında uygulanan usta, postabaşı ve müdür baskısının ortadan kaldırılması,
* Meslek hastalıklarına yol açan çalışma koşullarının ortadan kaldırılması,
* İş kazalarına neden olan çalışma ortamlarının güvenlikli çalışmaya uygun hale getirilmesi, vb., vb...

Bu ve benzeri talepleri sürekli ve ısrarlı bir biçimde yükseltmek, bugün olmasa da yarın yeni fırtınalara gebe olan sınıf bölüklerinin mücadeleye çekilmesini kolaylaştıracaktır.

Komünist bir metal işçisi

Politik gençlik örgütlenmesi adımı...

Birleşik ve kitlesel bir devrimci gençlik hareketi!

Partimizin V. Kongresi'ne sunulan ***"Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması"*** başlıklı değerlendirmede, partinin gençlik çalışması ile politik gençlik örgütlenmesi arasındaki ilişki bir kez daha ele alınmakta, politik gençlik örgütü adımının birleşik-kitlesel-devrimci bir gençlik hareketi politikasının dolaysız bir ürünü ve devamı olduğu vurgulanmaktadır.

Dolayısıyla, politik gençlik örgütlenmesi bizim için yeni bir tartışma değil. Daha en başından itibaren gençlik hareketine, mücadelesine ve örgütlenmesine dönük net bir bakışa ve politikaya sahibiz. Bugün atmış bulunduğumuz adım da bu bakış ve politika üzerinden şekillenmiş bulunuyor.

Burada, V. Kongre'de de vurgulandığı gibi, geçmişten bugüne yaptığımız tartışma ve değerlendirmelerin esası yönüyle farklılık taşımadığını ortaya koymaya çalışacağız. Zira böyle ele alınmadığında, mevcut politik gençlik örgütlenmesini yerli yerine oturtmada zorlanma yaşanmaktadır. Nasıl ele alınması gerektiğini yayın organlarımızda değişik vesilelerle ortaya koymuş olmamıza rağmen, pratikte yaşadığımız zorlanmalarda, bakış planındaki bulanıklıklar da rol oynamaktadır.

Ekim'in ilk sayılarında yayınlanan Devrimci Gençlik Hareketi başlıklı yazımızda, *"Dev-Genç, gençlik hareketine paralel olarak sürekli güç kazandı ve dönemin tek kitlesel politik gençlik örgütü oldu. Gericilerin ve reformistlerin elindeki gençlik örgütleri hızla tecrit oldular"* deniliyor. Dev-Genç'i dönemin "*kitlesel politik gençlik örgütü"* olarak tanımlıyoruz. Yükselen gençlik hareketine politik müdahale içerisinde şekillenen FKF, TİP ve MDD etkisinden adım adım kopuyor, gençlik hareketini devrimci temellerde kucaklıyor ve Dev-Genç'e dönüşüyor, işleyişinden eylem biçimlerine kadar bu temelde kendini var ederek, dönemin tek *kitlesel politik gençlik örgütü* haline geliyor.

Elbette bir örgütlenmenin kitlesel politik bir gençlik örgütü haline gelebilmesi, doğru bir politik bakışa ve çizgiye, örgütsel yapılanma ve işleyişe sahip olmasıyla bağlantılıdır. Buna uygun bir çaba ve pratik sorunudur.

Aynı yazının ikinci bölümünde şunlar söyleniyor: *"Temel devrimci görev, öğrenci hareketinin politik niteliğini geliştirmek, temel devrimci şiarları öğrenci hareketi içinde yaymak, öğrenci hareketini sermaye egemenliğine karşı mücadele ve devrim ufkuyla donatmaktır. Bu yoğun bir politik propaganda ve ajitasyon demektir. Ve kuşkusuz bu faaliyet, Türkiye'nin gündemindeki tüm temel toplumsal ve siyasal sorunlar temeli üzerinde yükselmelidir. Bırakalım, öğrenci hareketini 'öğrencilerin öğrenci olmaktan kaynaklanan sorunları' reformcu eksenine oturtma çabalarını revizyonistler sürdürsün.*

"Biz bu sorunlardan yalnızca sermaye egemenliğine karşı özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde proletaryadan yana saf tutacak devrimci bir öğrenci hareketi geliştirmek için yararlanacağız. Özgürlük bilincini her yolla öğrenci hareketi içinde yayacağız."

Burada gençlik çalışmamızın oturması gereken politik zemin net bir şekilde ortaya konulmuştur. Attığımız politik gençlik örgütü adımı da bu temel eksen üzerinden yükselmek durumundadır. Ancak şu nokta unutulmamalıdır. Bizler kendi dar örgütsel ihtiyaçlarımız için değil, gençlik hareketinin ihtiyaçlarına yanıt verebilmek, devrime hazırlık çerçevesinde geniş gençlik kesimlerini mücadeleye kazanmak hedefiyle bu adımı atıyoruz.

Politika ve örgüt tartışmaları ekseninde, Şubat '95'te, *"... gençlik hareketinin politikleştirilmesinde ve gelişiminde mesafe alınamadığı sürece, onun örgütlenmesinde de mesafe alınamaz"* vurgusu yapılıyor. Kasım

‘95’te de, *“Komünist gençlik ise, soruna daha ilk andan itibaren ‘kitleselleşmenin politikleşmeden geçtiği’ temel perspektifi ışığında yaklaşmıştır”* deniliyor. Gençlik hareketine müdahalede sürekli olarak, hangi araçlarla olursa olsun, politik müdahale ve gençlik hareketini politikleştirme vurguları yapılıyor.

‘91 yılı başlarında toplanan Ekim I. Genel Konferansı’nın *Değerlendirme ve Kararlar*’ında yer alan “Devrimci gençlik hareketi” başlıklı bölümde ortaya konulanlar da, aradan geçen 25 yıla rağmen farklı bir yaklaşım içinde olmadığımızı gösteriyor.

“Yapılması gereken öğrenci hareketinin politikleştirilmesidir”. “Sorun geniş öğrenci kitlesindeki ideolojik karmaşaya uygun araçlarla müdahale edebilmek ve kitlenin toplumsal sorunlara duyarlılığını arttıracak ortak tartışma ve eylem platformları yaratabilmektir”. “Tüm bunlara karşın öğrenci hareketini sarsacak ve kitlesel bir eylemlilik sürecine sokacak temel unsur, her şeyden önce gelişen genel toplumsal mücadelenin kendisi olacaktır.”

“Henüz toplumsal üretim sürecinin dışında yer alan gençlik, toplumda kendisine ait olmasını istediği özgür ve güzel bir gelecek arar. Bu arayış onu mevcut düzenle karşı karşıya getirir”. “İşte öğrenci gençliği proletaryaya yakınlaştıran da bu gerçektir, öyle ki, gençliğin aradığı geleceği yalnızca proletarya verebilir.” Tam da bu yüzden gençlik mücadelesini sınıf mücadelesinin bir parçası olarak ele almak ve politik gençlik örgütlenmesini bu eksende hayata geçirmek önemli bir yerde durmaktadır.

25 yıl önce gençlik hareketine müdahale sorununu sınıf hareketi ve toplumsal hareketle bağı içerisinde ve devrimci müdahale ekseninde ele almıştık. Bugün de esasa ilişkin olarak farklı bir tartışmamız yok.

III. Parti Kongresi Gündemi’nde Gençlik Çalışması başlığı altında, Genç-Sen deneyimi üzerinden *“gençliğin kitlesel örgütlenmesi sorunu”, “Genç Sen içinde birleşik bir devrimci muhalefetin olanakları”, “İlerici-devrimci gençlik hareketinin birliği sorunu”, “Birleşik devrimci gençlik hareketinin anlamı ve bunu geliştirmenin sorunları”, “gençlik çalışması içinde uzun yıllardır başvurduğumuz ‘esnek platformlar’ deneyiminin muhasebesi”* gibi başlıkların tartışmaya açılması da, gençliğin politik örgütlenmesi tartışmasının yeni bir tartışma olmadığını ortaya koymaktadır. Tersine bu tartışmalar, pratik süreçlerin ve gençlik hareketine müdahalenin somut ihtiyaçları olarak karşımıza çıkmaktadır.

IV. Parti Kongresi üzerinden somut bir politika olarak ortaya koyduğumuz politik gençlik örgütlenmesinin ilk adımlarını atmış bulunuyoruz. V. Kongre vesilesiyle yayınlanan gençlik sunumu da iki kongre arası dönemi ve görevlerimizi yeterli açıklıkla ortaya koymaktadır.

Gençlik çalışmasını yürüten güçlerimiz partinin bu alandaki birikimine dönüp bakabilmeli, gençlik hareketine ve politik gençlik örgütlenmesine dair tartışmaları yeniden incelemelidir.

Son olarak şu noktayı da bir kez daha vurgulamak yararlı olacaktır. Politik gençlik örgütü çalışmasının komünist gençlik çalışmamızın yerine geçmesi gibi bir çarpıklığın önüne geçilmelidir. Güçlerin sınırlılığı koşullarında ilk dönemde bir darlık yaşanması doğaldır. Ancak bunun süreç içinde aşılamaması politik gençlik örgütlenmesi adımını sakatlayacaktır.

Politik gençlik örgütlenmesi kendi zeminine oturabilmeli, kendi işleyişini oluşturabilmeli ve bizler de bunun güvencesi olabilmeliyiz. Ancak bunu yaparken, öne çıkan güçleri daha ileriden kazanma hedefini gözden kaçırmamalıyız. Bunu gözden kaçırdığımızda, pratik süreçler bizi politik gençlik örgütlenmesi ve çalışması ekseninde bir yoğunluğa hapseder ve öne çıkan güçlerin daha ileriden kazanılmasını engeller. Tersinden bir bakışla ise, mevcut politik gençlik örgütlenmesi çalışması parti çalışmamızın bir uzantısı haline gelir ve geniş gençlik kitlelerini kazanma ve harekete geçirme misyonundan uzaklaşır. Dolayısıyla politik yaklaşımımızın bilince çıkartılması önem taşımaktadır.

Son olarak belirtelim ki, burada bir dizi noktaya tekrara düşmek pahasına vurgu yapılmaya çalışıldı. 30 yıla yakındır gençlik alanına dair söylediklerimizin dışında esasa dönük bir şey söylememiş olmakla birlikte, toplam parti birikimimizi ve güncel sorumluluklarımızı bilince çıkartma ve pratikte ete-kemiğe büründürme sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Meslek liseliler kurultaya hazırlanıyor...

Sermayenin karşısında işçi sınıfının safındayız!

Kapitalist sistem çok yönlü bir krizden geçiyor. Kapitalist dünyanın dengelerini derinden sarsan bu kriz, hemen tüm ülkeleri doğrudan etkiliyor. Sistemin yaşadığı tıkanma bunalımı her geçen gün derinleştirirken, emperyalistler arası rekabeti kızıştırıyor, savaş ve saldırganlık politikaları ağır sonuçlara yol açıyor. Dünyanın birçok coğrafyası kan gölüne çevriliyor, milyonlarca insan göç yollarında ölüme terkediliyor.

Tırmanan savaş ve saldırganlık politikalarını ekonomik ve sosyal yıkım programları tamamlıyor. Dünyanın birçok ülkesinde işçi ve emekçiler, baskı ve zorbalık uygulamaları eşliğinde kazanılmış hakların gaspedilmesi saldırısıyla karşı karşıya bulunuyor. Avrupa'nın refah devletleri olarak propaganda edilen ülkelerinde de kapitalist krizin sonuçları yaşanıyor, işçi ve emekçilere kölelik yasaları eşliğinde yoksulluk ve sefalet dayatılıyor.

Türkiye'de de yıllardır aralıksız sürdürülen bu saldırı dalgası toplumsal yaşamın tüm alanlarını kesiyor. Yoksulluk ve sefalet her geçen gün derinleşirken, kölece çalışma koşullarını her türlü sosyal haktan yoksunluk tamamlıyor. Şu sıralar hükümet gündeminde olan ve yakın zamanda meclise gelmesi beklenen kıdem tazminatı hakkının gaspı, bölgesel asgari ücret, özel istihdam büroları vb. yasalar, işçi sınıfı ve emekçilerin elde kalan kırıntı haklarını da ortadan kaldırmayı hedefliyor.

Fiili güncel saldırıların yanı sıra sermaye devleti uzun vadeli hedefleri ve çıkarları doğrultusunda da adımlar atıyor. "Dünya ile rekabet edebilmek", "yabancı sermayeyi ülkeye çekmek", "üretimi ve ihracatı artırmak" vb. argümanlarla gerekçelendirilen bu saldırılarda temel vurgu, Türkiye'nin genç nüfus potansiyelini sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda kullanabilmeye yapılıyor. Sermaye örgütlerinin uzun dönemdir yaptıkları bu yönlü açıklamalarının gerisinde,

yeni üretim tekniklerine uygun kalifiye eleman ihtiyacı bulunuyor. Bu ihtiyaca yanıt verecek kitlesel yığınlar yaratarak, ucuz işçilik maliyeti ile "minimum maliyet-maksimum kar" işleyişinin oturtulması hedefleniyor.

Sermaye devleti uzun bir süredir mesleki eğitimi sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirebilmek için yasal ve fiili düzenlemeler gerçekleştiriyor. 2000'li yılların başlarında Koç Grubu'nun "Meslek liseli memleket meselesi" kampanyasıyla hızlanan ve AKP hükümetinin eğitime yönelik saldırı düzenlemeleriyle devam eden bu şekillenme girişimi, önümüzdeki dönemde de sermayenin temel gündem maddelerinden biri olacak.

Sermayenin meslek liselerine ve meslek yüksek okullarına biçtiği misyona uygun olarak atılan adımlarla, yıllar içinde alınan önlemlerle, sınav sistemleriyle, kimi "teşviklerle" meslek lisesinde okuyan öğrenci sayısı giderek arttırıldı, kimi zaman öğrenciler bu okullara gitmek zorunda bırakıldı.

Meslek lisesi öğrencileri hem "uygulamalı eğitim" adı altında üretime sokularak ücretsiz işçilik uygulamaları yaygınlaştırıldı, hem de "staj" adı altında sembolik ücretlerle sömürü dişlilerinin arasında daha yoğun olarak ezilmeye başlandı.

"Staj" adına fabrika ve atölyede mesleği dışında iş yapmaya mecbur kalma ve asgari ücretin üçte biri ile çalışma yaygınlaştı. Uzun ve yorucu çalışma koşulları ile daha lise sıralarında kölelik uygulamaları dayatıldı, bunun sonucu meslek liselerinde iş cinayetleri yaygınlaştı.

Yeni yönetmelikler ve sınav sistemleriyle üniversitede okuma hakları neredeyse ellerinden alınıyor, MYO'lara sınavsız geçiş tartışmalarıyla bu da ortadan kaldırılmaya çalışılıyor.

Dahası, meslek liselerinin giderek sadece fabrikaların ihtiyacını karşılayacak içerikte eğitim vermesi, hatta tek tek fabrikaların özgünlükleri üzerinden meslek liseleri oluşturmak hedefi bulunuyor. Bunun ilk adımları "iş garantili eğitim" propagandasıyla birçok bölgede atılmaya başlandı.

Sorun alanları daha da uzatılabilir. Hayata geçirilen ve planlanan bir dizi saldırıyla bir yandan eğitim hakkı gaspedilirken, diğer yandan daha lise sıralarında kölece çalışma koşulları dayatılmaktadır. Meslek liselerine gelecekleri açısından stratejik bir misyon atfeden sermayedarlar, katmerli sömürü zincirini tamamlayan bir gerici ideolojik kuşatmayla, bunun için gerici örgütlenmelerin önünü açarak da, hedeflerini hayata geçirmeye çalışmaktadırlar.

Meslek lisesi öğrencileri işçi sınıfının bir parçasıdır. Kapitalizmin dayattığı kölelik saldırılarıyla daha lise sıralarında karşılaşmakta, sömürü dişlilerinin arasına sokulmakta, geleceğin fabrika işçileri olarak gerici bir ideolojik kuşatmanın hedefi haline gelmektedirler. İşçi sınıfının mücadelesini zayıflatmak için sermayenin ideolojik, siyasal ve kültürel kuşatmasına maruz kalmaktadırlar.

Emperyalist savaş ve saldırganlıktan, ekonomik yıkım ve sömürüden, kültürel dejenerasyon ve gerici kuşatmadan kurtuluşun ancak işçi sınıfının devrimci siyasal mücadelesi ile mümkün olduğunun bilincinde olan devrimci liseliler, işçi sınıfının genç neferlerinin hakları ve gelecekleri için mücadelesini güçlendirme hedefiyle hareket etmektedirler. Gündelik çalışmalarını bu bilincin yön verdiği bir pratik ile şekillendirmekte, meslek liselerine yönelik çalışmalarını yoğunlaştıran bir hat izlemektedirler.

Devrimci liseliler, meslek liseli öğrencilerin mücadelesini güçlendirmek ve örgütlenmesini sağlamak hedefiyle yoğunlaştırdıkları çabalarını düzenleyecekleri kurultaylarla yeni bir aşamaya taşımayı hedefliyorlar. Meslek liselerinde yaşanan sorun alanlarının ve örgütlenme sorunlarının tartışılacağı kurultaylar, sınıf mücadelesini kendi alanlarından omuzlama iradesinin ifadesi olacaktır.

Liseli Genç Komünistler

Parti faaliyetlerinden...

İstanbul'un iki yakasında farklı semt ve bölgelerde sınıf çalışması yürüten sınıf devrimcileri olarak partimizin özgür sesini işçi ve emekçilere taşımaya devam ediyoruz.

Sermaye ve uşağı AKP hükümeti saldırı politikalarıyla işçi ve emekçilerin hayatını cehenneme çevirmeye devam ediyor. İçeride işçi ve emekçiler ile Kürt halkına yönelik savaş ilan eden kan emiciler, dışarda ise kardeş halklara karşı aynı düşmanca politikalarla suç işlemekten geri durmuyorlar.

Asgari ücret aldatmacasıyla işçileri oyuna getirip artan sosyal hoşnutsuzluğu kontrol altına almaya çalışırken, artık sürdürülemez hala gelen "çözüm süreci" aldatmacasını da bir yana bırakarak gerçek yüzlerini ortaya serdiler ve Kürt halkına yönelik katliamlara giriştiler.

İşçi ve emekçilerde biriken öfke ve tepkilerin daha fazla açığa çıktığı bir süreçte partimizin sınıf içerisinde yürüttüğü çalışmalar ilk karşılıklarını üretmeye başladı. İki yıl önce Greif direnişi ile devrimci sınıf mücadelesinin ilk işaret fişeğini çakan komünistler, metal fırtınası sürecinde ise oldukça önemli bir rol oynadılar.

Ülkenin bir yarısında kardeş Kürt halkına yönelik tanklarla, toplarla, özel eğitimli katiller ordusuyla kirli bir savaşın yürütüldüğü, sokaklarında ve sınırlarında gerici dinci çetelerin cirit attığı ve kitlesel katliamların yapıldığı, yanısıra devlet terörünün tırmandığı bir dönemden geçiyoruz. Böylesi bir süreçte 17. mücadele yılına giren partimiz TKİP V. Kongre'sini başarıyla topladığını ilan etti.

İstanbul'dan komünistler olarak 17. yılımızı ve V. Kongre'mizin müjdesini işçi ve emekçilere taşımak için yoğun bir emek harcadık. "***Sınıfın ve devrimin partisi TKİP 17. Yılında!"*** afişimiz ile birlikte

"Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!" ve "***Tek yol devrim!, Kurtuluş sosyalizmde! TKİP"*** imzalı afişlerimizi yaygın bir biçimde kullandık.

Hemen sonrasında V. Kongre'mizi müjdeleyen ***"Şan olsun TKİP 5. Kongresi'ne!"*** şiarlı afişimizi, İstanbul'un bir ucundan diğerine, semtlerde, sanayi sitelerinde, ana yollarda ve ara mahallelerde yaygın bir biçimde kullandık.

Avrupa yakasında ***Esenyurt*** bölgesi ve çevresinde başlayarak, *Kuruçeşme*, *Kıraç mahalleleri*, *Tabela*, *Depo*, *Parseller* hattı, *Doğan Araslı Caddesi, Tokat* ve *Yeşilkent mahalleri*... ***Küçükçekmece*** ve çevresinde, *Şahintepesi*, *İkitelli* mahalleleri, *Yeni Bosna ve Zafer Mahallesi*... *Topkapı*, *GOP*, *Gazi Mahallesi* hattında afiş faaliyeti gerçekleştirdik.

Anadolu yakasında ise ***Kartal***, *Karlık Tepe*, *Topselvi mahalleri*; ***Ümraniye***, *Sarıgazi*, *Samandıra* hattında *İnönü*, *Atatürk* ve *Akpınar* mahalleleri civarında yüzlerce afiş kullandık.

Yürüttüğümüz faaliyet dostun da düşmanın da dikkatini çekti. Partimizin adı ve ambleminin yer aldığı afişlerimizle işçi ve emekçilere seslenmemizi hazmedemeyen düzen güçleri yer yer afişlerimizi sökerek ya da boyayarak faaliyetimizi engellemeye çalıştılar. Afiş faaliyeti yürüttüğümüz alanlarda devriye ve kontrolleri sıklaştırdıklarını gözlemledik.

Faaliyetimiz esnasında bizi izleyen ve ilgi gösteren işçi ve emekçilerle sohbetler gerçekleştirdik.

Afiş faaliyetimizin dışında, Esenyurt bölgesinde parti faaliyeti esnasında sermayenin bekçi köpekleri tarafından katledilen ***Alaattin Karadağ*** yoldaşı, katledildiği sokakta yaptığımız yazılamalarla ve anma esnasında dalgalandırdığımız orak-çekiçli parti bayrağımızla selamladık.

Önümüzdeki süreçte yürüteceğimiz faaliyetimizi farklı araç yol ve yöntemlerle çeşitlendirerek işçi ve emekçilere partimizin sesini daha güçlü bir biçimde taşımayı hedefliyoruz.

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Şan olsun V. Kongre'si ile 17. yılında partimiz TKİP'ye!

İstanbul'dan Komünistler

Sosyal medya-parti yayınları ilişkisi üzerine

Devrimci bir sınıf hareketi yaratma mücadelesinde sınıf çalışması ile parti yayınları ilişkisi, farklı boyutlarıyla da olsa güncelliğini koruyacak. Bu çerçevede burada giderek önem kazanan sosyal medya ile parti yayınları ilişkisini ele almaya çalışacağız.

Sosyal medya yeni bir olgu. Hızla yaygınlaşan bu iletişim aracı artık işçi sınıfının genç kuşakları tarafından da kullanılıyor. Bundan dolayı da devrimci sınıf çalışmasının önemli araçlarından biri haline geldi. "Metal fırtınası" süreci bu iletişim aracının oynayabileceği etkili rol hakkında net bir fikir verdi.

Hareketli süreçlerde anında binlerce işçiye ulaşabilmek, birçok kentteki işçilerle iletişim kurabilmek, farklı yerellerdeki eylemlerden zaman yitirmeden sınıfın geniş kitlesini haberdar etmek, burjuva medyanın yok saydığı, sol yayınların ise hareketin öneminin farkında olmadığı koşullarda hareket için etkili bir kürsü oluşturmak, sınıfın ilerici-öncü kesimiyle dolaysız bağlantı kurabilmek vb... Tüm bunlar, sınıf çalışmasında sosyal medyanın çok önemli olanaklar sunabileceğine işaret ediyor.

***

Sosyal medyanın "metal fırtınası" sürecinde oynadığı rol, bu iletişim aracının kullanım yöntemi, başarılı örnekler ile eksiklikler ve zayıflıklar, vb. yönleriyle irdelenmeli, bu deneyim partinin düşünsel birikimine eklenerek kolektifleştirilmelidir. Bu irdeleme bu aracı daha etkili bir şekilde kullanabilmek bakımından önem taşıyor.

Ancak, sağladığı önemli imkanlara rağmen, sosyal medyanın devrimci yayın faaliyeti çerçevesinde oynayacağı rolün sınırları olduğu da gözardı edilmemelidir. Yaygın işçi kitlelerine hitap eden bir araç olmasından dolayı hem üslup hem içerik bakımından bazı hassasiyetler/esneklikler taşıyor. Elbette bu durum ihtiyaç duyulduğunda, gerekli sözün söylenmesinin önünde bir engel değil. Sık sık ifade edildiği gibi, uygun bir dil ve üslupla genelde popüler yayınlarda, özelde sosyal medyada her konuya dair söz söylenebilir.

Bununla birlikte, sosyal medyanın devrimci bir sınıf hareketi yaratma sürecinde oynayacağı rolün belli sınırlarının olacağı gözardı edilmemelidir. Zira devrimci bir sınıf hareketinin yaratılması, sınıfın en azından ilerici-öncü kesiminin politikleştirilmesini zorunlu kılıyor. Bu süreçte sosyal medya daha çok zemin hazırlama noktasında rol oynayabilir.

Sosyal medyanın rolünün sınırlarının farkında olmak, bu olguyu dikkate alan bir hareket tarzı geliştirmek, özellik bu süreçte önemlidir. Aksi durumda sosyal medyanın parti yayınlarını gölgede bırakması tehlikesi baş gösterebilir. Partinin devrimci yayın faaliyeti açısından temel yayın organlarının önemi açıktır. Bu alanda başarı, yayın araçlarını birbirini tamamlayan diyalektik bir bütünlük içinde kullanmakla mümkün olacaktır.

***

Sosyal medyanın yarattığı zeminde, etkin ve yaygın kullanımının sınıf kitlelerini devrimci politik mesajlara açık hale getirdiği noktada parti yayınları, özellikle de politik yayın organı devreye girebilmelidir. Sınıfın hiç olmazsa ilerici-öncü kesimine partinin temel yayınları ulaştırılmalı, dolaysız şekilde parti çizgisiyle tanışmaları sağlanabilmelidir.

(Devamı s.27'de)

"Çözüme ramak kaldı" algısı yaratan sermaye devletinin baş Dehak'ı Erdoğan, Kürt halkına topyekün savaş ilan ederek, "çözüm"den ne anladığını dünya aleme gösterdi. Kürt halkı çözüm beklerken kirli savaşın eşi-benzeri görülmemiş bir vahşete bürünmesi, bu kokuşmuş düzenden çözüm beklenemeyeceğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Son derece haklı ve meşru olan ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin önündeki esas engel sömürgeci sermaye iktidarıdır. Talepler bu iktidarla barışarak değil, ona karşı mücadele edilerek kazanılabilir. Her temel toplumsal-siyasal sorun gibi Kürt sorunu da ancak toplumsal bir devrimle gerçek çözümüne kavuşabilir. Gerçek ulusal özgürlük ve eşitlik, tüm milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde gelişecek birleşik bir devrim mücadelesiyle kazanılabilir.

İşçiler, emekçiler, gençler!

Savaş ve yıkım dayatan çağımızın Dehaklar'ı, bu yetmiyormuş gibi halkları etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp birbirine kırdırmaya da çalışıyorlar. Tüm halklardan emekçilerin geleceğini tehdit eden bu saldırıya karşı **"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!"** şiarıyla birleşik mücadeleyi yükseltmek hayati bir önem taşımaktadır. Bugün Demirci Kawalar'ın yolundan gitmek, sosyalizm bayrağı altında devrim mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.

TKİP, tüm onurlu işçileri, emekçileri, kadınları, gençleri Newroz'un isyan ateşini körüklemeye, gerçek eşitlik, özgürlük ve kardeşlik dünyasını kurmak için devrim ve sosyalizm mücadelesini yükseltmeye davet ediyor.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi

Sosyal medya-parti yayınları...

(Baştarafı s.26'da)

Sınıfın ilerici-öncü kesimlerini parti yayınlarıyla buluşturmanın yolu, yordamı, zamanlaması vb., tüm bunlar devrimci sınıf çalışmasının pratiği içinde çözüme kavuşturulabilir. Tam bu noktada sosyal medya parti yayınlarına alan açmalı, sınıf kitleleriyle tanıştırmada köprü rolü oynayabilmelidir.

Sosyal medya, parti yayınlarını genelde sınıf kitleleriyle tanıştırmada da önemli bir rol oynayabilir, oynamalıdır. Sosyal medya araçları özellikle sınıfın sorunları, talepleri, sınıfın gündemi, sınıfın eylemi, sınıfın hareketiyle ilgili metinleri parti yayınları aracılığıyla yaygın okur kitlesine ulaştırmayı başarabilmelidir. Elbette bunlar özenli ve isabetli seçilmiş metinler olmalıdır.

***

Sosyal medya araçlarının parti yayınları ile geniş işçi kitleleri arasında köprü işlevini yerine getirmesi noktasında bir tutukluk yaşanabiliyor. Sınıf kitlelerinin verili geriliği bunda önemli bir rol oynuyor. Oysa işçi sınıfının en azından öncüleri şahsında dinci-ırkçı gericiliğin cenderesini kırabilmesi, ancak siyasal müdahalenin katkılarıyla mümkündür.

V. Kongre gündemi çerçevesinde partinin devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefine odaklandığı bir süreçte, sınıfı politikleştirme konusunda daha atak, daha yaratıcı olmaya ihtiyaç var. Bu çerçevede sosyal medya olanakları en etkili bir biçimde değerlendirilmeli, parti yayınlarını sınıf kitleleriyle buluşturmak, yayınları tanıtmak, okutmak için hiçbir imkan heba edilmemelidir.

Sömürüye, baskıya, zorbalığa, savaşa karşı

Newroz'un isyan ateşini körükle!

İnsanlık tarihi içerisinde kılık değiştirseler de Dehaklar sömürü, kölelik ve zulmün kamçısını hiçbir zaman elden bırakmadılar. Niceleri tarihin çöplüğüne atıldı. Emperyalist-kapitalist düzenin Dehaklar'ı ise, tarihin en acımasız, en kıyıcı türünü oluşturuyorlar. Bunlarla hesaplaşmak, insan soyunun Dehaklar'ın zulmünden sonsuza kadar kurtulma mücadelesidir aynı zamanda. Dehaklar'ın iktidarı yeryüzünden silininceye dek onurlu ve özgür yaşam özleminin simgesi olan Kawalar'ın isyan ateşleri yanmaya devam edecek.

İşçi ve emekçi kardeşler!

Çağımız Dehaklar'ının düzeni kapitalizm kriz, sosyal yıkım, işsizlik, yoksulluk, savaş üretiyor. Bölgemizi kasıp kavuran savaş ateşi Irak'ı, Libya'yı, Suriye'yi, Yemen'i yakıp yıkıyor. Emperyalist devletlerin savaş gemileri Akdeniz'de cirit atarken, Adana'daki İncirlik Üssü'nde Suudi Vahhabiler dahil olmak üzere çok sayıda ordunun savaş uçakları, halkların tepesine bomba yağdırmak için hazır bekliyor.

Ülkeyi saldırı üssü haline getiren dinci-faşist AKP iktidarı komşu Suriye halklarını hedef alan emperyalist saldırganlığın da suç ortağıdır. IŞİD, El Kaide gibi katil sürülerini destekleyen bu iktidar, işlediği savaş suçlarına her gün yenilerini ekliyor. Tanklarla, toplarla Kürt emekçilerinin evlerini başlarına yıkan dinci-faşist iktidar, tam bir gözü dönmüşlükle Rojova'ya da saldırıyor.

Yolsuzluk, rüşvet, hırsızlık, şiddet batağına saplanan sermaye iktidarı, Suriye halkları ile Kürt emekçilere saldırmakla kalmıyor, hak arayan işçilere, ormanlarını ve yaşam kaynaklarını savunan emekçilere, savaş suçuna ortak olmayı reddeden aydın ve akademisyenlere, dinci-faşist kuşatmaya direnen gençlere de azgınca saldırıyor.

Çöküşün kaçınılmaz olduğunu fark eden dinci-Dehaklar rejimi, IŞİD çeteleri gibi, kendinden olmayan herkesi terörist ilan ederek, ömrünü uzatmaya çalışıyor. Oysa zulmünü arttırması, çöküşünü hızlandıracaktır. Zira hiçbir onurlu işçi, emekçi, kadın ve genç bu azgın zorbalığa uzun süre sessiz kalamaz.

Emekçi Kürt kardeşler!

Kürt kentlerini tanklarla yakıp yıkan, toplu cinayetler işleyen dinci-Dehaklar iktidarı, geçtiğimiz Newrozlar'da "çözüm süreci" aldatmacasıyla Kürt halkını oyalamaya çalışıyordu. Umudunu bu iktidarla yaptığı pazarlığa bağlayan Kürt hareketi de yazık ki devletin bu oyununa katkıda bulundu.

(Devamı s.27'de)